

θανάσης τριαρίδης

Football

Το παιχνίδι της ανθρωπότητας

*Noch spielen die Jagdhunde im Hof, aber das
Wild entgeht ihnen nicht, so sehr es jetzt schon
durch die Wälder jagt.*

ΠΡΟΣΩΠΙΟ ΤΟΥ ΈΡΓΟΥ.

Ο Φ – με μια μπάλα ποδοσφαίρου και έναν κουβά με κόκκινη λάσπη.

(Εμφανίζεται ο Φ στη σκηνή. Φοράει καθημερινά ρούχα και κρατάει μια μπάλα ποδοσφαίρου.

Στην άκρη της σκηνής υπάρχει ένας κουβάς. Οι θεατές δεν τον προσέχουν.

Κατά τα άλλα, η σκηνή είναι εντελώς γυμνή.

Αν υπάρχει η τεχνική δυνατότητα, μέσα στην μπάλα ίσως θα μπορούσε να υπάρχει ένα μικρόφωνο συνδεδεμένο με τα μεγάφωνα, ώστε ο γδούπος από το σουτ να ακούγεται δυνατά, ενοχλητικός και απειλητικός. Αλλά αυτό να γίνει μόνον αν το κρίνει απαραίτητο ο σκηνοθέτης της παράστασης.)

Καλησπέρα σας... Είμαι ο/η ... .. (Ο ηθοποιός λέει το όνομά του και το επίθετό του.) Λογικά οι περισσότεροι το ξέρετε, αν μη τι άλλο έχετε διαβάσει στο Διαδίκτυο την ταυτότητα της παράστασης... Εκεί γράφει το όνομά μου φαρδύ πλατύ... “Στον ρόλο του Φ ο ... ..”. (Ο ηθοποιός ξαναλέει το όνομά του και το επίθετό του.) Ελπίζω να είστε καλά... Να μην ταλαιπωρηθήκατε να έρθετε μέχρι εδώ... Και να μην περιμένατε πολύ για να μπειτε... Και να σας φέρθηκαν ευγενικά... Η παραγωγή έχει παρακαλέσει τους υπευθύνους του θεάτρου να σας μιλάνε ευγενικά... Για εμάς έχει μεγάλη σημασία η ευγένεια...

(Αφήνει την μπάλα να σκάσει κάτω. Την κοντρολάρει με το πόδι.)

Το θέμα της διάλεξης επίσης το ξέρετε, έτσι δεν είναι; Football... Θα σας μιλήσω για το ποδόσφαιρο... Για την λειτουργική σημασία του ποδοσφαίρου για τη ζωή μας και για τον πολιτισμό μας... (Κάνει τσαλιμάκια με την μπάλα ενώ μιλάει με οραματικό ύφος.) Για την μεγάλη φωτιά που γεννάει το ποδόσφαιρο στις ψυχές των ανθρώπων... Και για την Ιστορία... Για την Ιστορία των ανθρώπων μέσα από την ιστορία του ποδοσφαίρου... Και για εσάς... Ναι, για εσάς... Και για το μέλλον σας... Το δικό σας μέλλον και το μέλλον του είδους μας... Ξέρω πως είναι δύσκολο να το πιστέψετε τώρα, αλλά όταν θα φεύγετε θα το δείτε πως θα έχετε γίνει μέρος της παράστασης... Θα έχετε εμπλακεί... Και το μέλλον σας θα έχει πλεχτεί αξεδιάλυτα με το μέλλον της ανθρωπότητας...

(Κοντρολάρει την μπάλα και την κρατάει καρφωμένη κάτω από το πόδι του.)

Θέλω να ξεκαθαρίσω κάτι... Αυτό που θα ακολουθήσει είναι γραμμένο στο κείμενο... Όλα όσα θα σας πω, όλα όσα θα γίνουν, τα γράφει το κείμενο... Εγώ έχω κάποιες διαφωνίες... Ορισμένα πράγματα του κειμένου μου φαίνονται υπερβολές... Αλλά η

παραγωγή έχει το δίκιο της... Πρέπει να σεβόμαστε το κείμενο... Είναι μια αφετηρία, ένα σκοινί για να πιαστούμε... Και εδώ που τα λέμε, το κείμενο είναι, αν μη τι άλλο, σοφό... Ναι, είναι στ' αλήθεια σοφό, θα το διαπιστώσετε κι εσείς... Μιλάει για το μέλλον σαν να το ξέρει από παλιά, σαν να είναι γραμμένο σε ένα κρυφό βιβλίο...

(Σηκώνει την μπάλα με το πόδι και κάνει τσαλιμάκια.)

Είναι σπουδαίο πράγμα το να μιλάς για το μέλλον... Χωρίς το μέλλον η ζωή είναι ... κάτι άχρηστο... Για να το πω καλύτερα... Είναι σαν ένα καλώδιο δίχως την πρίζα... *(Σηκώνει την μπάλα και την πιάνει τα χέρια.)* Χρησιμεύει μονάχα για να κρεμαστείς...

(Βλέπει έναν θεατή και του κάνει νεύμα με την μπάλα.)

Την πιάνετε; Ναι, εσείς... Μην την φοβάστε, μια μπάλα είναι... Δεν θα πάθετε απολύτως τίποτε... Ελάτε...

(Ο θεατής κάνει νόημα πως μπορεί να πιάσει την μπάλα. Ο Φ του την πετάει με τα χέρια, πολύ μαλακά.)

Είδατε; Μια μπάλα είναι... Κανένας δεν θα πάθει τίποτε με μια μπάλα... Δώστε την και στον διπλανό σας, παρακαλώ... Θέλω να την πιάσετε όλοι να την δείτε... Δεν έχει δόντια, δεν δαγκώνει... Μια μπαλίτσα... Αν θέλετε, περάστε την ο ένας στο άλλον... Ναι, έτσι... Πιάστε την, να συμφιλιωθείτε μαζί της... Βρε, μην διστάζετε... Δεν κάνετε κάτι παράνομο...

(Ο Φ παίρνει βαθιά ανάσα.)

Είναι σημαντικό να περάσει η μπάλα από τα χέρια όλων... Να εξοικειωθείτε... Να καταλάβετε πως είναι φίλη σας... Μια μεγάλη φίλη της ανθρωπότητας...

(Σιωπά για λίγες στιγμές. Κατόπιν συνεχίζει σκύβοντας λίγο προς το κοινό, σαν να τους μιλάει με εμπιστευτικό ύφος.)

Και να εισάστε ήσυχοι πως εδώ θα μιλήσουμε για ποδόσφαιρο... Football είναι ο τίτλος μας, για football θα μιλήσουμε... Ξέρετε, είναι απαραίτητο να το πούμε αυτό... Γιατί υπάρχουν πολλά θεατρικά έργα που έχουν ελάχιστη σχέση με τον τίτλο τους... Ας πούμε ο «Γλάρος» του Τσέχωφ... Άσχετο εντελώς... Κάποτε ο νεαρός Τρέπλιεφ πετάει στα πόδια της Νίνας έναν σκοτωμένο γλάρο... Σιγά το γεγονός... Τίποτε δεν προσφέρει στο έργο... Εδώ ο κόσμος καίγεται... Άκου «Γλάρος»...

Ό,τι να 'ναι τίτλος... Περάστε την μπάλα στην πίσω σειρά παρακαλώ... Να, ο κύριος έπιασε την μπάλα με μεγάλη χάρη... Είμαι σίγουρος πως έχετε παίξει μπάλα, έτσι δεν είναι;

(Αν ο θεατής απαντήσει «ναι».) Ε, καλά τώρα, φαίνεται... Μπαμ κάνει... Χωριό που φαίνεται κολαούζο δεν θέλει... Μήπως παίζατε στην δεύτερη ομάδα του/της ... ; (Ο Φ λέει το όνομα μιας ομάδας της πόλης που ανεβαίνει η παράσταση. Ο θεατής το αρνείται.) Δεν παίζατε; Κανένα πρόβλημα... Θα έπαιρνα όρκο, ωστόσο πως έχετε παίξει... Πιάνετε την μπάλα με ένα τρόπο...

(Αν ο θεατής απαντήσει «όχι».) Δεν ξέρετε; Δεν μου φαίνεται να μην ξέρετε... Σιγά που δεν ξέρετε... Απλώς είστε σεμνός... Το κατάλαβα πως είστε σεμνός... Φαίνεται από τη μορφή σας...

(Ο Φ συνεχίζει.)

Σε κάθε περίπτωση, η μπάλα πρέπει να περνάει από τον έναν στον άλλον... Να την αισθανθείτε όλοι την αφή της...

(Σταματάει για μια στιγμή, σαν να σκέφτηκε κάτι.)

Ούτε να περιμένετε κάποια θεατρικό κόλπο, κάποια ανατροπή... Ή κάποιο κουλουριάρικο κόλπο... Του τύπου «Περιμένοντας τον Γκοντό» – όπου οι ήρωες περιμένουν, περιμένουν, περιμένουν – και ο Γκοντό δεν έρχεται ποτέ... Εντάξει, λένε πως είναι μεγάλο έργο, αριστούργημα και τέτοια, αλλά εγώ το βρίσκω λίγο φιλοαπάτη... Κλεψιά, που λέμε... Εν πάση περιπτώσει, εδώ το football θα έρθει... Θα έρθει και θα νιώσετε τον ερχομό του καλά, σας το υπόσχομαι...

(Κοιτάζει προς το βάθος.)

Δεν χρειάζεται να την κρατάτε με τις ώρες... Ίσα να την χαϊδέψετε, για να πάρετε μια ιδέα για το πώς είναι... Πείτε πως χαϊδεύετε το μάγουλο ενός μωρού... Κάντε το ανάλαφρα... Μην την κασιιάσετε κιόλας...

(Ξεροβήχει.)

Και φυσικά δεν θα σας πω για τον Μέσι και τον Κριστιάνο – ή για τον Μαραντόνα και τον Πελέ... Αυτά τα ξέρετε όλοι – κι όσοι δεν τα ξέρετε, ανοίγετε το Ίντερνετ και διαβάζεται σεντόνια αφιερώματα... Για τα γκολ τους, για τις γιόμενές τους, για τις κοκαΐνες τους, για τα γκολ που έβαλαν με το χέρι... Εγώ θα σας μιλήσω για πράγματα κάπως παλιότερα – και κάπως πιο βαθιά...

(Μικρή σιωπή, κοιτάζοντας το κοινό.)

Πάντως, επειδή μπορεί να με ρωτάτε, πρώτος από όλους είναι ο Μέσι... Νομίζω πως είναι πρώτος από όλους της Ιστορίας του ποδοσφαίρου... Φεύγει και δεν τον σταματάει κανείς... Δεν ξέρω τι φάρμακα του δώσανε για να ψηλώσει, δεν ξέρω τι άλλο του κάνανε... Αλλά σαν κι αυτόν δεν έχει... Ο Κριστιάνο; Κοιτάξτε κι ο Κριστιάνο είναι τέρας του ποδοσφαίρου: και γκολ με το τσουβάλι βάζει, και πόδια κανόνια έχει, και τρέχει σαν το άλογο, και σταρ τρελό είναι και φανέλες πουλάει... Ξέρω πως πολλούς τους ενοχλούν οι μπριγιαντίνες και οι κοιλιακοί και τα τσογλανίστικα που κάνει... Αλλά κι αυτά είναι μέσα στο σύγχρονο μάριετινγκ, στο σταριλίκι που λέμε...

(Σαν να σκέφτηκε κάτι.)

Αλλά Μέσι δεν είναι κανένας – τι να λέμε... Φεύγει σαν το νερό που κυλάει...

(Κοιτάζει προς το κοινό.)

Αν τελειώσατε με την μπάλα, μπορείτε να μου την δώσετε... Ναι, ναι, πετάξτε τη μου...

(Καθώς του πετάνε την μπάλα, την κοντρολάρει. Στην συνέχεια αρχίζει να κάνει τσαλιμάκια με την μπάλα ενώ μιλάει.)

Κι εδώ που τα λέμε είμαστε τυχεροί που πέσαμε πάνω σε αυτούς τους δυο... Γιατί σαν κι αυτούς τους δύο δεν θα ξαναβγούνε άλλοι δύο ταυτόχρονα... Ας πούμε, ο Πελέ και ο Μαραντόνα είχανε είκοσι χρόνια διαφορά... Δεν μπορούσαμε να τους δούμε μαζί, να παίζουν ο ένας κόντρα στον άλλον...

(Σηκώνει την μπάλα και κάνει τσαλιμάκια με το κεφάλι.)

Και πριν από τον Μέσι ο καλύτερος ήτανε ο Ζιντάν... Τον ξέρετε όλοι τον Ζιντάν... Κι εσείς, κυρία μου, τον ξέρετε... Αυτόν που βαρούσε κουτουλιές... Ευρισμένο κεφάλι, γαλλική φινέτσα, παικτούρα τρελή... Αλλά δεν έπρεπε να τον προσβάλες... Αν τον προσέβαλες, θύμωνε πολύ...

(Κάνει σε παντομίμα την κίνηση μιας κουτουλιάς.)

Είναι γεμάτο με ωραίες ιστορίες το ποδόσφαιρο: η μυστηριώδης ασθένεια του Ρονάλντο πριν από τον τελικό του Μουντιάλ του 1998... Μιλάμε για τον πρώτο

Ρονάλντο... Τον Βραζιλιάνο... Ναι, τον χοντρό.... Ή το χαμένο πέναλτι του Ρομπέρτο Μπάτζιο... Θρυλικό... Ή το γκολ που έβαλε ο Ντιέγκο με το χέρι στους Άγγλους το 1986... Ή το άλλο με το σλάλομ πέντε λεπτά αργότερα... Αυτό κι αν είναι θρυλικό... Και τα τσιγάρα που κάπνιζε ο Κρόιφ στα ημίχρονα... Στ' αλήθεια, τι παίκτης ο Κρόιφ... Αέρινος... Και πήγαινε παντού... Έφτιαξε μια ολόκληρη σχολή...

(Σταματάει και στήνει την μπάλα μπροστά του.)

Αλλά όλα αυτά τα ξέρετε... Τα έχετε δει τόσες και τόσες φορές... Ντοκιμαντέρ, αφιερώματα και κόντρα αφιερώματα... Τι αξία έχει να σας τα πω ακόμη μία φορά...

(Δίνει ένα σχετικά γεμάτο σουτ στον πλαϊνό τοίχο. Καθώς η μπάλα γυρίζει πίσω την κοντρολάρει.)

Εγώ πρέπει να σας πω κάτι πίσω από τα γνωστά... Ούτε για τον Πελέ, ούτε για τα τρία παγκόσμια κύπελα που πήρε... Ούτε για τον Τζεφ Χαρστ και το γκολ-φάντασμα του τελικού του 1966... Αυτή την συζήτηση που δεν τελειώνει – αν πέρασε ή δεν πέρασε η μπάλα την γραμμή... Δεν με πολυνοιάζει κιόλας, να σας πω την αλήθεια... Ούτε για τον Μανουέλ Γκαρίτσα θα σας πω... Αν κι εσείς, κυρία μου, ίσως να μην ξέρετε τίποτε για τον μέγα Γκαρίτσα... Ξέρετε; Ελάτε, πέστε το, δεν είναι ντροπή να μην ξέρετε...

(Η κυρία από το κοινό λέει πως δεν ξέρει τον Γκαρίτσα.)

Μεγάλος παίκτης ο Γκαρίτσα... Βραζιλιάνος... Λένε πως ήτανε καλύτερος κι από τον Πελέ... Τους περνούσε όλους σαν διάβολος γιατί είχε το ένα πόδι πιο κοντό από το άλλο... Αλλά έπινε κιόλας... Τον λάτρεψαν σαν Θεό κι αυτός γινότανε στουπί και ερωτευότανε τραγουδιάρες...

(Ξανασουτάρει γεμάτα την μπάλα στον απέναντι τοίχο. Σε αντίθεση με την προηγούμενη φορά δεν κοντρολάρει τώρα την μπάλα που περνάει δίπλα του. Μιλάει παράξενα σκεπτικός.)

Αλλά και για τον Γκαρίτσα είναι εύκολο να τα βρείτε στο Internet... Και φάσεις και γκολ και αφιερώματα και απ' όλα... Ενώ...

(Σαν να σκέφτεται κάτι.)

Ενώ εγώ θα σας μιλήσω για αυτά που δεν ξέρετε... Μόνον έτσι θα έχει κάποια αξία ο κόπος που κάνατε για να έρθετε...

(Ξαφνικά στέλνει μια σκιαφή γλυκιά μπαλιά προς το κοινό.

(Ένας θεατής πιάνει την μπαλά , σαν τερματοφύλακας.)

(Προς τον θεατή που έπιασε την μπαλά.) Πολύ καλός... (Προς το κοινό.) Έτσι σας θέλω να είστε... Σε ετοιμότητα... (Ζητώντας την μπαλά πίσω από τον θεατή που την έπιασε.) Έλα, δώσ' την πίσω...

(Ο θεατής την πετάει. Ο Φ την κοντρολάρει.)

Ξέρετε, είναι πολύ σημαντική αρετή η ετοιμότητα... Και για την σημερινή βραδιά και για το μέλλον γενικότερα...

(Αφήνει χαλαρά την μπαλά να κυλήσει μπροστά του.)

Αυτό το σκιαφό σουτ λέγεται κουταλάκι... Πρέπει να είσαι μεγάλος παίκτης για να βγάλεις ένα καλό κουταλάκι... Έχετε δει τι κουταλάκια κάνει ο Μέσι... Σαν να το ζωγραφίζει...

(Σκέφτεται κάτι.)

Αλλά το πρώτο κουταλάκι σε πέναλι έγινε πολύ παλιότερα... Το έκανε ο Αντονίν Πανένκα της τότε Τσεχοσλοβακίας στο τελικό του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος του 1976... Κι έκτοτε τα κουταλάκια στα πέναλι έχουν το όνομά του... Αλά Πανένκα, έτσι τα λέμε..

(Παίρνει την μπαλά στα χέρια.)

Ξέρετε, έχουν γραφτεί πολλά για το ποδόσφαιρο.... Και από φιλοσόφους και από συγγραφείς και από πολλούς ακόμη... Και κοινωνιολόγους, φυσικά... Αναλύουν το παιχνίδι με χίλιους τρόπους... Φιλοσοφικά, κοινωνιολογικά, ψυχαναλυτικά... Ακόμη και σεξουαλική ανάλυση μπορείς να βγάλεις με το ποδόσφαιρο... Να δεις το παιχνίδι σαν μια σεξουαλική πράξη και το γκολ σαν έναν οργασμό...

(Σηκώνει την μπαλά στα χέρια του.)

Εγώ όμως δεν θα σας κάνω ανάλυση... Εγώ θα σας μιλήσω για την ψυχή... Ναι, την ψυχή του ποδοσφαίρου... Το μυστικό που δίνει την ζωή στο όλο project... Κι αυτή η ψυχή δεν είναι τα γκολ και οι τριπλες... Είναι η εμπλοκή των θεατών... Η εμπλοκή η δική σας δηλαδή...

(Με μια ξαφνική στροφή του σώματός του ξανασουτάρει αιφνιδιαστικά ένα σκαφτό, λίγο πιο δυνατό σουτ προς το κοινό.)

Πάλι ένας θεατής αποκρούσει την μπάλα – και με δεύτερη προσπάθεια την μπλοκάρει.)

Χαίρομαι που σας βλέπω σε ετοιμότητα... Α, πάει τέλειωσε, θα κάνουμε ωραία παράσταση απόψε...

(Σκύβει εμπιστευτικά προς τους θεατές.)

Ξέρετε, από εσάς εξαρτάται η παράσταση... Αν είστε σε ετοιμότητα μπορεί να απογειωθεί... Αν κοιμάστε όρθιοι, θα γίνει σαν Μπέκετ... Απελπισία κι έρεβος... Κάποιοι θα περιμένουν, θα περιμένουν, θα περιμένουν – μα κανένας δεν θα έρθει ποτέ...

(Παίρνει την μπάλα και πάλι στα χέρια του.)

Εδώ ήρθατε για κάτι πιο ζωντανό... Πιο interactive... Για την ακρίβεια, εδώ ήρθατε για να γίνεται μέρος του παιχνιδιού... Ειδάλλως θα πηγαίνατε στον Μπέκετ που είναι και νομπελίστας και λέει τόσα σοφά πράγματα...

(Με θεατρικό στόμφο.)

«Κοιμόμωνα ενώ οι άλλοι υπέφεραν; Οι κραυγές μας ξεσκίζουν τον αέρα... Μα η συνήθεια είναι σπουδαίος σιγαστήρας...»

(Με την λέξη «σιγαστήρας» αφήνει από τα χέρια του την μπάλα και πριν αυτή σκάσει στο δάπεδο με ένα μονοκόμματο σουτ την στέλνει στο κοινό. Οι θεατές αιφνιδιάζονται και αποκρούουν με δυσκολία.)

Ακούγεται ένα μουρμουρητό ελαφριάς δυσαρέσκειας ανάμεικτη με έκπληξη.)

Έπρεπε να το περιμένετε αυτό... Τόση ώρα σας λέω να είσαστε σε ετοιμότητα... Αυτή ακριβώς είναι η ψυχή του ποδοσφαίρου... Πώς η μπάλα πηγαίνει στην κερκίδα... Στο κοινό... Για την ακρίβεια, ενώνει το κοινό με τους παίκτες του γηπέδου...

(Προς το θεατή στον οποίο έχει καταλήξει η μπάλα.)

Θα μου πετάξετε πίσω την μπάλα, σάς παρακαλώ;

(Παίρνει την μπάλα.)

Έχει, λοιπόν, μεγάλη ιστορία το ποδόσφαιρο... Όσο κι αν σας φαίνεται παράξενο, από τα αρχαία χρόνια οι άνθρωποι κλωτσάνε μια μπάλα... Ακόμη και οι αρχαίοι Αιγύπτιοι παίζανε ποδόσφαιρο... *(Προς μία θεατή.)* Το ξέρατε εσείς, κυρία; *(Η θεατής μένει αμήχανη.)* Εντάξει, δεν είναι ντροπή να μην το ξέρετε... Μα να το έχετε στο νου σας για μια επόμενη φορά, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι είχαν φτιάξει τα πάντα... Ακόμη και προφυλακτικά... Ναι, όπως το ακούτε: προφυλακτικά – από ένα φύλλο φυτού που ήταν λεπτό και ελαστικό... *(Προς μία άλλη θεατή.)* Δεν πιστεύω να σοκάρεστε με τα προφυλακτικά... Είναι πολύ χρήσιμο πράγμα τα προφυλακτικά... Σε προστατεύουν από το AIDS και από ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες...

(Φέρνει την μπάλα στο στόμα και την φιλάει.)

Εν πάση περιπτώσει όλοι οι αρχαίοι παίζανε ποδόσφαιρο... Και οι Αιγύπτιοι και οι Σουμέριοι και οι Κινέζοι...

(Κλείνει το μάτι προς τους θεατές.)

Οι Κινέζοι γέμιζαν την μπάλα με μαλλιά παρθένων κοριτσιών... Άκου, “μαλλιά παρθένων”... Τι να λέμε – σε όλα τους μερακλήδες οι Κινέζοι....

(Με μια εμφατική κίνηση στήνει την μπάλα στο δάπεδο.)

Φυσικά ποδόσφαιρο παίζανε και οι αρχαίοι Έλληνες... Μέχρι και ο Όμηρος γράφει για αυτό... Και οι Ρωμαίοι, βέβαια... *(Με ξαφνική αηδία.)* Αλλά αυτοί βάζανε μέσα στις μπάλες πούπουλα κότας... Πού οι Κινέζοι με τα μαλλιά των παρθένων... Γαμώ τους Ρωμαίους μου και τα γαμημένα πρακτικά μυαλά τους...

(Σουτάρει, δήθεν οργισμένος, με όλην του την δύναμη τη μπάλα στους πλαϊνούς τοίχους.)

Η μπάλα σκάνει τρομακτικά στον αριστερό τοίχο, κατόπιν γυρίζει και σκάνει και στον δεξί τοίχο – ώσπου φτάνει στον Φ που την κοντρολάρει

Κάποιοι θεατές μουρμουρίζουν τρομαγμένοι.

Ο Φ συνεχίζει με πολύ ήρεμη φωνή – η οποία ωστόσο προοδευτικά σκοτεινιάζει.)

Στον Μεσαίωνα το πράγμα γενικεύτηκε... Σε κάθε κωλοχώρι γίνονταν ποδοσφαιρικοί αγώνες μέσα στην λάσπη... Κι όταν δημιουργήθηκαν οι μεσαιωνικές πόλεις άρχισαν να διοργανώνονται φριχτοί αγώνες όπου μια συνοικία αντιμετώπιζε μιαν άλλη... Πολύ σύντομα το παιχνίδι ξέφυγε από τον έλεγχο... Ήταν ένα ντελίριο που διαρκούσε όλην την μέρα... Χιλιάδες άνθρωποι παίζανε μπάλα στους δρόμους, στις πλατείες και στα σοκάκια ολόκληρης της πόλης με απίστευτη βία και αγριότητα... Πόδια σπάζανε, σώματα ποδοπατούνταν, βγαίνανε μαχαίρια... Στο τέλος του κάθε αγώνα μέτραγες πενήντα και εκατό ξεκοιλιασμένους... Λάσπη και αίμα και χυμένα έντερα... Και πτώματα – σαν να είχε γίνει κανονική μάχη με στρατιώτες... Ένας ολόκληρος κόσμος βουτηγμένος στην τρέλα και την αποφορά του θανάτου...

(Με μια ξαφνική κίνηση ξανασουτάρει με όλην του την δύναμη τη μπάλα στους πλαϊνούς τοίχους.

Η μπάλα ξανασκάει τρομακτικά στον αριστερό τοίχο, κατόπιν γυρίζει και σκάει και στον δεξί τοίχο – ώσπου φτάνει στον Φ που την κοντρολάρει και πάλι.

Κάποιοι θεατές – ίσως περισσότεροι αυτή τη φορά- μουρμουρίζουν τρομαγμένοι.

Ο Φ συνεχίζει με πολύ ήρεμη μα σκοτεινή φωνή.)

Πολύ γρήγορα άρχισαν οι απαγορεύσεις... Ένα τέτοιο παιχνίδι ήταν απειλή για όλους: για τους τοπικούς άρχοντες, για τους φοροεισπράκτορες, για την φρουρά, για την δημόσια τάξη... Κάμποσες φορές κατέληγε σε ντου στις αποθήκες του σταριού, σε εξεγέρσεις, σε λιντσάρισμα στρατιωτών, σε εμπρησμούς εκκλησιών – σε κάθε λογής ανεξέλεγκτες καταστάσεις... Ο Ερρίκος ο Δεύτερος, ένα από τους πολλούς Ερρίκους που έγιναν βασιλιάδες της Αγγλίας, απαγόρευσε το παιχνίδι με τρομερές ποινές... Φυλάκιση, κόψιμο δαχτύλων, ακόμη και θάνατο... Και σε όλην την μεσαιωνική Ευρώπη κάνανε τα ίδια... Πλέον όποιος έπαιζε ποδόσφαιρο ήταν εχθρός της πόλης και εχθρός του Θεού...

(Ο Φ μένει για μια στιγμή ακίνητος χαμογελώντας, σαν να σκέφτηκε κάτι.)

Βέβαια τα ματς συνεχίζονταν παράνομα παρά τις απαγορεύσεις... Μονάχα που τώρα γίνονταν νύχτες, με ακόμη μεγαλύτερη σκληρότητα και βία... Λένε πως μπήγανε λάμες από μαχαίρια ή και ξυράφια στις μπάλες που κλωτσούσανε... Και το ξημέρωμα μάζευαν με τα κάρρα τα πτώματα... Πολλές φορές, καθώς οι παίχτες κρατούσανε πυρσούς, ετούτα τα νυχτερινά ματς κατέληγαν σε πυρκαγιές... Από ένα τέτοιο ματς λένε πως κάηκε σχεδόν το μισό Παρίσι την Πρωτοχρονιά του 1401 μετά Χριστόν...

(Σφυρίζει με θαυμασμό, σαν να αναπολεί.)

Αυτός είναι κι ο λόγος που κάποιες πόλεις άλλαξαν τροπάριο... Αφού δεν μπορούσαν να εξαφανίσουν το ποδόσφαιρο, αποφάσισαν να του βάλουν κανόνες, να το κάνουν θεσμό... Να το ελέγξουν, τέλος πάντων... Άρχισαν να διοργανώνουν τα περίφημα τουρνουά, με διαγωνιζόμενους και θεατές... Θεατές που βλέπανε και επευφημούσαν... Στη Φλωρεντία, στη Σιένα, στις πόλεις τις Τοσκάνης, έπειτα στην Γαλλία και στην Αγγλία και σε ολόκληρη την Ευρώπη... Και σιγά-σιγά το παιχνίδι πήρε την σημερινή του μορφή... Έγινε οργανωμένο θέαμα, με διαιτητή, κανόνες και θεατές... Ναι, θεατές που βλέπανε από την κερκίδα... Σαν κι εσάς... Έγινε ακίνδυνο, κανονικοποιήθηκε, μπήκε στα κολέγια... Τον 19ο αιώνα άρχισαν να φτιάχνονται ποδοσφαιρικές λέσχες – και την δεκαετία του 1860 φτιάχτηκαν οι κανόνες που στρέχουν μέχρι σήμερα... Αλλά η ψυχή του παιχνιδιού είναι η παλιά ψυχή, αυτή με τα τσακισμένα κόκαλα, τα σπαρμένα κρानία, τα βγαλμένα έντερα... Η ψυχή που μυρίζει αίμα και στάζει αίμα...

(Με μια ακόμη ξαφνική κίνηση ο Φ ξανασουτάρει με όλην του την δύναμη τη μπάλα στους πλαϊνούς τοίχους.)

Η μπάλα ξανασκιάει και πάλι τρομακτικά στον αριστερό τοίχο, κατόπιν γυρίζει και σκιάει και στον δεξί τοίχο. Ο Φ την αφήνει να περάσει από δίπλα του δίχως να την κοντρολάρει.

Οι θεατές αυτή τη φορά παραμένουν απόλυτα σιωπηλοί.

Ο Φ συνεχίζει κοιτώντας τους θεατές μετωπικά. Η φωνή του είναι παράξενα ψυχρή.)

Έτσι εξευγενίστηκε το ποδόσφαιρο... Από ένα λυσσασμένο ξερόμυτο έγινε κουταλάκι... Από αγώνας αίματος διασκεδαστικό θέαμα επίδειξης τεχνικής... Με τους άλλοτε παίκτες να έχουν γίνει θεατές που κοιτάζουν δεξιά και αριστερά... *(Με αηδία.)* Κάτι σαν το τένις... Αλλά... Αλλά στο πίσω μέρος του μυαλού, στο βάθος του μυαλού, κάπου θαμμένη από το λίπος του πολιτισμού και απότα κουταλάκια του Μέσι φωλιάζει η παλιά σας ψυχή...

(Κοιτάζει ακίνητος τους θεατές.)

Και κάπου κάπου λένε πως αυτή η άγρια ψυχή αυτή βγαίνει στην επιφάνεια... Ας πούμε, έχει γραφτεί τον Οκτώβριο του 1793 έγινε ένα φριχτό ματς στους δρόμους του Παρισιού με το κομμένο κεφάλι της Μαρίας Αντουανέτας... Τρεις μέρες και

τρεις νύχτες κλωτσούσανε το κεφάλι της άλλοτε Βασίλισσάς τους οι πολίτες της Γαλλίας...

(Πιάνει την μπάλα. Την χαϊδεύει, την φιλάει – ενώ πάντοτε κοιτάζει τους θεατές.)

Δηλαδή δεν το ξέρουμε πως ήταν στα σίγουρα το κεφάλι της Αντουανέτας... Αλλά ήταν ένα απαίσιο αιματωμένο πράγμα που το πλήθος το λογάρισε για το κεφάλι της Αντουανέτας... Είναι περίπου το ίδιο...

(Αφήσει την μπάλα να πέσει κάτω και την κοντρολάρει – ενώ πάντοτε κοιτάζει τους θεατές.)

Εσείς πέστε πως είναι το ίδιο...

(Με μια κίνηση πηγαίνει προς τα πίσω, όπως οι ποδοσφαιριστές που παίρνουν φόρα – ενώ πάντοτε κοιτάζει τους θεατές.)

Και άλλες φορές έγινε αυτό... Και στον 20ο αιώνα – και στον 21ο... Με κεφάλια αιχμαλώτων, με κεφάλια πεθαμένων εχθρών, με σώματα τυράννων... Ένα τέτοιο ματς έγινε και με το σώμα του Καντάφι, τον Οκτώβριο του 2011...

(Γέρνει το σώμα του προς τα πίσω, σαν να ζυγίζει τον εαυτό του προτού σουτάρει προς το κοινό.)

Λένε πως δεν τον έθαψαν ποτέ σε μυστικό τάφο... Λένε πως το σώμα του έγινε αίμα στα πόδια που τον κλωτσούσαν για δώδεκα ώρες... Ήτανε τόσο λυσσασμένοι που όταν σταμάτησαν δεν υπήρχε τίποτε για να θάψουν...

(Αλλάζει ύφος και γυρίζει σε έναν τόνο αλλόκοτα εύθυμο.)

Αλλά αυτά είναι κλωστές που ξέμειναν από περασμένους καιρούς... Τώρα πια οι ρόλοι είναι καθαροί... Εξευγενισμένοι παίκτης και εξευγενισμένοι θεατές... Και κάπου στο βάθος της συνείδησης να φωλιάζουν τα κατάλοιπα της παλιάς ψυχής... Όταν κατά καιρούς εξωτερικεύονται, τότε μιλούμε για τον χουλιγκανισμό, για την άσκοπη κοινωνική βία των μητροπόλεων, για όλα αυτά... Αλλά...

(Σταματάει για μια στιγμή. Σοβαρεύει απότομα.)

Αλλά μέσα στην καρδιά του παιχνιδιού υπάρχει πάντοτε ζωντανή μια πρωταρχική ιδέα: πως η μπάλα μπορεί να βρεθεί στους θεατές ανά πάσα στιγμή... Σουτάρεις ένα

ξερόμυτο και κανείς δεν ξέρει πού θα πάει η μπάλα... Ποιος θεατής θα ενωθεί με το παιχνίδι... Σε ποιον θα σπάσει...

(Κοιτάζει με ένταση το κοινό. Πολύ κοφτά, με υπόκωφη φωνή.)

Ναι, σωστά το έχετε καταλάβει... Θα σουτάρω πάνω σας... Θα σουτάρω δυνατά, με όλην την δύναμη της παλιάς ψυχής μου... *(Τονίζοντας με έμφαση μια-μια τις συλλαβές.)* Θα σουτάρω ξερόμυτο πάνω στα μούτρα σας...

(Ο Φ γέρνει προς τα πίσω τάχα για να ξεκινήσει την φόρα του σουτ του, ενώ οι θεατές δυσανασχετούν.)

Ναι, καταλαβαίνω, μπορεί να έχετε διαφωνίες... Να σας πω την αλήθεια, κι εγώ είχα διαφωνίες στην αρχή... Το είπα στην παραγωγή... Δεν είναι σωστό να βαράμε ξερόμυτο σουτ στα μούτρα των θεατών... Αν η μπάλα σε βρει στο πρόσωπο, θα πονέσεις πολύ... Ή μπορεί να σου σπάσει την μύτη... Κι αν φοράς μασέλα, μπορεί να σου σπάσει και την μασέλα... Και, διάολε, στοιχίζει πολλά μια καινούρια μασέλα... *(Χαμηλόφωνα.)* Γενικά... Γενικά είμαστε κατά της βίας... Η βία είναι κτηνωδία, δεν το συζητάω...

(Σαν να σκέφτεται κάτι. Με πολύ παράξενη φωνή.)

Αλλά το κείμενο λέει άλλα... Και η παραγωγή αυτή θέλει να σεβόμαστε το κείμενο... Και αν το δει κανείς από την θεωρητική σκοπιά έχει κι ένα δικίο το κείμενο... Πράγματι, η μυστική ψυχή του ποδοσφαίρου είναι αυτή... Ότι ανά πάσα στιγμή η μπάλα μπορεί να βρεθεί στην κερκίδα... Και έτσι να ενωθούμε... Τα γκολ, οι νίκες, οι ήττες είναι δευτερεύοντα... Η αληθινή ψυχή του ποδοσφαίρου είναι οι θεατές που στριμώχνονται στην κερκίδα για να αγγιχτούν και πάλι με το αρχαίο παιχνίδι... Και ανά πάσα στιγμή περιμένουν την μπάλα να έρθει σε αυτούς... Τίποτε δεν μπορεί να συγκριθεί με τούτο το ενδεχόμενο... Είναι κάτι που μας ενώνει... Εσάς κι εμένα... Θα σας φανεί κάπως υπερβολικό αυτό που θα πω, αλλά χάρη σε αυτήν την μπάλα που πάει στην κερκίδα μπορούμε να γίνουμε ενωμένη ανθρωπότητα...

(Κοιτάζει πονηρά το κοινό.)

Για αυτό κι εγώ θα σας σουτάρω την μπάλα στα μούτρα... Για να μπούμε μέσα στην ψυχή του ποδοσφαίρου... Εξάλλου για αυτό ήρθατε εδώ απόψε... Για να μπείτε στην καρδιά... Ειδάλλως θα πηγαίνατε στον Μπέκετ... «Κοιμόμωνα ενώ οι άλλοι υπέφεραν...» και τα λοιπά...

(Με πιο χαμηλή φωνή, σαν να μονολογεί.)

Θα μου πείτε πως μπορεί να χτυπήσετε άσχημα άμα σας βρει η μπάλα στο πρόσωπο... Ε, κι αν χτυπήσετε, θα είναι λίγο σαν παράσημο... Μια σκέτη μπάλα είναι, την χαϊδέψατε... Ούτε μπηγμένα ξυράφια έχει, ούτε τίποτε... Το πολύ-πολύ να αποκτήσετε κάποιον μώλωπα.... Κάποιος μεγάλος συγγραφέας είπε πως ζωή χωρίς μώλωπες είναι σκατά ζωή... Ίσως να μην το είπε έτσι αλλά σίγουρα αυτό εννοούσε... Ακόμη κι αν σπάσετε την μύτη σας, δεν είναι κακό... Η μύτη φτιάχνει... Κανένας δεν πέθανε από μια σπασμένη μύτη... Και επιπλέον, η σπασμένη μύτη δίνει μια γοητεία... Και μια ιστορία... Αλίμονο στους ανθρώπους που δεν έχουν τουλάχιστον μία ιστορία να διηγηθούν... Ενώ τώρα θα λέτε «Πήγα στην παράσταση Football και ο ... (Ο ηθοποιός λέει το όνομά του.) σούταρε και μου έσπασε την μύτη... Ναι αλήθεια σας το λέω, σούταρε ξερόμυτα κατά πάνω μας... Πολύ προχωρημένο αυτό...» Σας το είπα, θα είναι κάτι σαν παράσημο...

(Κοιτάει κάτω, σαν να σκοτεινιάζει κάπως ο νους του.)

Μονάχα να βγάλετε τα γυαλιά σας όσοι φοράτε γυαλιά... Και αν κάποιος έχει τεχνητή οδοντοστοιχία και αυτός ας την βγάλει... Δεν είναι ντροπή... Οι καιροί είναι δύσκολοι... Δεν σας παίρνει να τρέχετε σε οπτικούς και οδοντοτεχνίτες...

(Κοιτάει και πάλι το κοινό. Ξεφυσάει με ελαφριά παραίτηση.)

Ορίστε, λοιπόν, πείτε μου ότι διαφωνείτε... Το βλέπω τα μάτια σας... Μιλήστε, λοιπόν, εκφραστείτε... Είναι ευλογημένο δικαίωμα η διαφωνία... Και οι χθεσινοί θεατές είχαν διαφωνίες... Και οι προχθεσινοί... Οι άνθρωποι δεν γουστάρουν να τραμπουκίζονται... Αλλά μετά κατάλαβαν... Και οι χθεσινοί και οι προχθεσινοί και όλοι... Έγινε το ξερόμυτο πάνω στα μούτρα τους και κατόπιν βάλανε την διαλεκτική σκέψη να δουλέψει μέσα τους... Και κατάλαβαν... Και έφυγαν χειροκροτώντας... Απλώς έπρεπε να μπούνε στην ψυχή του παιχιδιού... Κι εδώ που τα λέμε αυτός είναι και ο σκοπός της τέχνης... Η τέχνη πρέπει να σε βάζει να σιεφτείς... Υπάρχει κανείς που μπορεί να διαφωνήσει σε αυτό;

(Κοιτάζει και πάλι το κοινό σιωπώντας για μια στιγμή.)

Ξέρω, θα μου πείτε για τις πρώτες σειρές... Πράγματι είναι σε δυσχερέστερη θέση όσοι κάθονται στις πρώτες σειρές... Κινδυνεύουν να φάνε την μπάλα στα μούτρα τους περισσότερο από τους άλλους... Ενώ οι πίσω θέσεις είναι ταμπουρωμένες... Αλλά...

(Σταματάει για λίγο.)

Αλλά, ρε παιδιά, ας κάνετε κι εσείς των πρώτων θέσεων μια θυσία... (Σαν να μονολογεί.) Κάθε μέρα το ίδιο τροπάρι... (Και πάλι προς το κοινό.) Μια ζωή ακούτε καλύτερα, βλέπετε καλύτερα, απλώνετε τα πόδια σας, κάθεστε σταυροπόδι... Είστε στην πούδρα... Οι άλλοι πίσω σας είναι μαζεμένοι... Ε, μια φορά, ας είστε κι εσείς στην δυσκολότερη θέση... Στην ζωή πρέπει να υπάρχει δικαιοσύνη... Μην τα θέλουμε κι όλα δικά μας... Δώστε ένα παράδειγμα στην τελική... Λίγη διάθεση για δικαιοσύνη, ρε γαμώτο...

(Παίρνει φόρα για να σουτάρει. Σταματάει και πάλι για μια στιγμή. Κοιτάζει το κοινό. Ξεφυσάει.)

Και φυσικά, αν θέλετε μπορείτε να φύγετε... Και τώρα, όποιος θέλει, σηκώνεται και φεύγει... Μπορείτε να πάτε σε κάποια άλλη παράσταση... Τόσες παραστάσεις παίζονται στην πόλη... Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα... Σίγουρα θα παίζεται κάπου κι ένας Μπένετ...

(Σαν να σκέφτεται κάτι. Κατόπιν συνεχίζει.)

Εν πάση περιπτώσει, μπορείτε και να βάλετε τα χέρια σας μπροστά στο πρόσωπο... Έτσι... (Σταυρώνει τα χέρια του σε σχήμα Χ μπροστά από το πρόσωπό του.) Σε σχήμα Χι... Και θα σκύψετε το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατα... Όπως σας δείχνουν οι αεροσυνοδοί στο αεροπλάνο... Αν σκύψετε και κρατήσετε γερά τα χέρια δεν θα πάθετε τίποτε... Είναι μελετημένο... Στους χθεσινούς και στους προχθεσινούς και σε όλους τους άλλους... Μόνο να μην χωρίσουνε τα χέρια... Σιγά το δύσκολο... Να κάνουμε μια πρόβα; Με το τρία... Ένα, δυο, τρία...

(Σταυρώνει τα χέρια και σκύβει το κεφάλι.)

Λίγοι θεατές τον ακολουθούν. Οι πιο πολλοί μένουν ακίνητοι.)

Βλέπω πως οι πιο πολλοί δεν μασάτε... Μου αρέσει αυτό... Είστε αυτό που λέμε υποφιασμένοι θεατές... Αν σας βρει η μπάλα θα πονέσετε λίγο και τέλος... Μια μπάλα είναι, δεν είναι ματωμένο κεφάλι... Και δεν έχει ξυράφια μπηγμένα στο δέρμα... Μια απλή μπάλα... Σιγά τα ωά... Τι να πούνε και οι ποδοσφαιριστές που τους σουτάρει τα φάουλ ο Κριστιάνο... Για μασέλα δεν σας κόβω... Τα γυαλιά –το είπαμε πριν– θα τα βάλετε στην τσέπη... Άρα το πολύ-πολύ να σπάσετε καμιά μύτη... Δεν είναι και τρομερό πράγμα τα σπάσει καμιά μύτη... Πας στον γιατρό, σου βάζουν έναν νάρθηκα και σε έναν μήνα θα είναι και πάλι καλά...

(Παίρνει και φόρα. Υψώνει τον τόνο της φωνής του.)

Σουτάρω, λοιπόν... Ετοιμαστείτε...

(Αρκετοί θεατές σκύβουν και στραβώνουν τα χέρια τους μπροστά στο κεφάλι τους.)

Η κυρία το κάνει σωστά... Προσέξτε μονάχα να μην χωρίσουν τα χέρια...

(Οι θεατές σταυρώνουν τα χέρια μπροστά από το πρόσωπο.)

Ο Φ παίρνει φόρα και σουτάρει ξερόμυτο με όλην του τη δύναμη. Ταυτόχρονα φωνάζει έξαλλος.)

ΓΚΟΟΟΟΟΟΛΛΛΛΛ...

(Η μπάλα χτυπάει πάνω στα σταυρωμένα χέρια ενός θεατή και γυρίζει πίσω.)

Από τους θεατές ακούγονται μουρμουρητά.

Ο Φ ξαναμιλάει με ήσυχη φωνή.)

Είδατε που κανένας δεν έπαθε τίποτε... Για αυτό το λέμε παιχνίδι... Παίζουμε και στο τέλος κανένας δεν παθαίνει τίποτε... Βάζεις τα χέρια σε χι και καθαρίζεις... *(Προς τον θεατή που είναι κοντύτερα στην μπάλα.)* Αν θέλετε, μού πετάτε την μπάλα... Ναι, εσείς... *(Ο θεατής τού πετάει την μπάλα και ο Φ την πιάνει και την αφήνει να κυλήσει στα πόδια του.)* Σας χίλιοευχαριστώ... Όσο κι αν σας φαίνεται υπερβολή, τώρα υπάρχει μια κλωστή που μας ενώνει, εσάς και μένα... Ακόμη κι αν δεν μπορείτε να το εκλογικεύσετε, κάπου βαθιά μέσα σας το νιώθετε... Το προηγούμενο ξερόμυτο είναι μια κλωστή που μας ένωσε... Τώρα μπορούμε να πούμε πως είμαστε ανθρωπότητα... Και να το γιορτάσουμε... Και να πούμε τι είμαστε...

(Κοιτάζει για μια στιγμή το κοινό. Χαμογελάει.)

Όλοι ξέρουμε τι είμαστε... Είμαστε αυτοί που κέρδισαν το ματς... Οι νικητές... Ναι, αυτοί είμαστε, μην ντρέπεστε να το σκεφτείτε... Το 1978 γράφτηκε το τραγούδι μας... We are the champions... Είμαστε πρωταθλητές... Το έγραψε το 1977 ο Φρέντι Μέρκιουρι... Και ποιος δεν το έχει τραγουδήσει... Είμαστε πρωταθλητές – να τι είμαστε...

(Ξεροβήχει καθαρίζοντας τον λαιμό του.)

Είναι αυτό που λέμε τραγούδι-θρύλος... Απ' την πρώτη ώρα που το βγήκε σε single από τους Queen έγινε χαμός... Ασύλληπτη επιτυχία... Θαρρείς οι άνθρωποι να το ξέρανε από την κοιλιά της μάνας τους... Πολύ γρήγορα έγινε ο ύμνος για κάθε τελετή απονομής – ιδίως μετά από αθλητικούς αγώνες... Τι να λέμε τώρα... Από τις στέπες της Σιβηρίας μέχρι τις αλάνες της Αφρικής και από την Παταγονία μέχρι την Ιαπωνία δεν υπάρχει τελικός που να μην τελειώνει με τους παίκτες και τους θεατές να τραγουδούν αγκαλιασμένοι αυτό το τραγούδι... Από τους τελικούς του Παγκοσμίου Κυπέλου μέχρι τα συνοικιακά πρωταθλήματα της ερασιτεχνικής κατηγορίας... Ξέρετε γιατί συμβαίνει αυτό;

(Σταματάει για μια στιγμή.)

Στ' αλήθεια, δεν ξέρετε; Μάλλον δεν το έχετε σκεφτεί... Γιατί είναι ένα τραγούδι που μας ενώνει... Μας κάνει νικητές και μας ενώνει... No time for losers... We are the champions... Μας κάνει ανθρωπότητα...

(Σηκώνει ψηλά τα χέρια, σαν προφήτης που απευθύνεται στον λαό του.)

Τώρα, λοιπόν, είναι η ώρα να γίνουμε κι εμείς λίγο ανθρωπότητα... Να τραγουδήσουμε όλοι μαζί το τραγούδι μας... Μην ανησυχείτε, δεν χρειάζεται να έχεις καλή φωνή ή να ξέρεις από μουσική... Το τραγούδι σε πάει μόνο του, σαν να είναι γραμμένο στα κύτταρά σου...

(Σταματάει για μια στιγμή.)

Ωστόσο, επειδή η παραγωγή έχει προβλέψει τις ανασφάλειες των θεατών, κάτω από τις καρτέλες σας σας έχουμε κι ένα χαρτί με τους στίχους... Βάλτε το χέρι σας και πάρτε το... Ναι, αυτό είναι.... Κι όποιος θέλει, διαβάζει από το χαρτί...

(Κάνει ένα ενθουσιασμένο νόημα στο Ηλεκτρολόγείο.)

Πάμε, λοιπόν...

(Αρχίζει το τραγούδι We are the champions των Queen - στην κλασική του εκτέλεση.)

(Ενώ το τραγούδι ακούγεται δυνατά από τα μεγάφωνα ο Φ τραγουδάει και μιμείται τις κλασικές κινήσεις που έκανε ο Φρέντι Μέρκιουρι όταν τραγουδούσε αυτό το τραγούδι. Μονάχα που ο Φ χρησιμοποιεί την μπάλα αντί για μικρόφωνο.)

I've paid my dues / Time after time. / I've done my sentence / But committed no crime. / And bad mistakes - / I've made a few. / I've had my share of sand kicked in my face / But I've come through. // And I need just go on and on, and on, and on...

(Καθώς το τραγούδι φτάνει στο πρώτο ρεφρέν ο Φ φωνάζει προς το κοινό.)

Πάμε δυνατά όλοι μαζί, αδέρφια...

(Τραγουδάει δυνατά, γεμάτο πάθος, μαζί με όσους από το κοινό τον ακολουθούν.)

We are the champions, my friends, / And we'll keep on fighting 'til the end. / We are the champions. / We are the champions. / No time for losers / 'Cause we are the champions / of the world...

(Μετά το ρεφρέν, ο Φ πέφτει εκστασιασμένος στα γόνατα συνεχίζοντας να τραγουδά σαν προσεύχεται.)

I've taken my bows / And my curtain calls. / You brought me fame and fortune, and everything that goes with it. / I thank you all. / But it's been no bed of roses, / No pleasure cruise. / I consider it a challenge before the whole human race, / And I ain't gonna lose...

(Τινάζεται όρθιος.)

And I need just go on and on, and on, and on...

(Ενώ αρχίζει το ρεφρέν ο Φ σουτάρει με όλη του την δύναμη την μπάλα στον πλαϊνό τοίχο. Στην συνέχεια βγάζει από την τσέπη του το κινητό τηλέφωνο, πηγαίνει στους θεατές, αγκαλιάζεται μαζί τους, βγάζει selfies. Δείχνει να ζει ένα ντελίριο ευτυχίας.)

We are the champions, my friends, / And we'll keep on fighting 'til the end. / We are the champions. / We are the champions. / No time for losers / 'Cause we are the champions / of the world...

(Καθώς το ρεφρέν επαναλαμβάνεται, ο Φ ξαπλώνει κάτω τραγουδώντας.)

We are the champions, my friends, / And we'll keep
on fighting 'til the end. / We are the champions. /
We are the champions. / No time for losers / 'Cause
we are the champions / of the world...

(Καθώς το τραγούδι τελειώνει, ο Φ σηκώνεται. Μιλάει με ήρεμη κανονική φωνή.)

Στ' αλήθεια είναι λυτρωτικό αυτό το τραγούδι... και χτυπάει μονομιás μέσα σου...
Σαν να μυρίζεις καθαρή βενζίνη... We are the champions...

(Κοιτάζει προς το κοινό.)

Δεν το νιώθετε κι εσείς αυτό;

(Το κοινό απέναντι του μένει σιωπηλό.)

Μου κάνει εντύπωση η σιωπή σας... Φαίνεται πως δεν το νιώσατε και τόσο βαθιά...

(Μικρή αμήχανη σιωπή.)

Να πω την αλήθεια, το κατάλαβα από την ώρα του τραγουδιού... Περίμενα... πώς να
το πω... περίμενα κάτι περισσότερο... Περισσότερη συμμετοχή στο τραγούδι,
περισσότερη έκσταση, περισσότερη μαγεία... Ήσασταν υποτονικοί... Τι να πω; Δεν
ξέρω πού να το αποδώσω... Σαν να ήσασταν κάπως κλειστοί... Σαν να είχατε
προετοιμάσει τον εαυτό σας για κάτι άλλο, για κάτι σαν ... ξέρω κι εγώ, για κάτι σαν
Μπέκετ... Λόγια και κόντρα λόγια και στο τέλος δεν έρχεται κανένας...

(Σαν να σιέφτεται κάτι.)

Ίσως... Λέω, ίσως... Ίσως να μην πιστεύετε όσο πρέπει στην ανθρωπότητα...

(Μικρή σιωπή.)

Αλλά πρέπει κάπως να μάθετε να πιστεύετε... Καλός ο Μπέκετ και οι κουλτούρες
σας, αλλά κάποιες ώρες χρειάζεται και η πίστη... Χωρίς την πίστη... (Σαν να
σιέφτεται κάτι.) Χωρίς την πίστη, δεν θα έχετε καλό τέλος...

*(Μικρή σιωπή. Ενώ ο Φ κοιτάζει του θεατές το ύφος του αλλάζει, γίνεται
χαμογελαστό και φιλικό.)*

Καλά, μην το παίρνετε πολύ βαριά... Και οι χθεσινοί δεν τα κατάφεραν να συνδεθούν με την πρώτη με το τραγούδι... και δεν φταίτε εσείς... Θέλει λίγη δουλειά για να συνδεθείτε... Και το κείμενο το έχει προβλέψει αυτό... Είναι σοφό το κείμενο, σας το είχα πει... Λίγο άγαρμπο μερικές φορές – αλλά σοφό...

(Πηγαίνει προς τα παρασκήνια – ή προς το πίσω μέρος της σκηνης όπου υπάρχει ένα σκεπασμένος κουβάς.)

Αλλά στο τέλος θα συνδεθείτε... Να είστε σίγουροι... Θα έχετε νιώσει τους στίχους βαθιά, μέχρι το μεδούλι σας...

(Παίρνει τον κουβά και τον φέρνει στο κέντρο της σκηνης.)

Δεν σας κρύβω πως όταν το διάβασα στο κείμενο σοκαρίστηκα λίγο... Αλλά δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο λειτουργικό είναι με τους θεατές... Συχνά οι θεατές μπλοκάρουν και χρειάζονται βοήθεια...

(Ενώ μιλάει παίρνει την μπάλα και σηκώνει το κάλυμμα του κουβά.)

Εδώ μέσα, που λέτε, έχει λάσπη... Κόκκινη λάσπη...

(Βουτάει το χέρι του στην λάσπη και στην συνέχεια την δείχνει στο κοινό.)

Είναι κοκκινόχωμα ανακατεμένο με νερό... Απλό κοκκινόχωμα αγορασμένο από αποθήκη αργιλοποιίας... Και νερό βρύσης... Ή και ανακατεμένο με τεχνητό κόκκινο υγρό που έχει γεύση κερασόζουμο... Οπότε έχουμε το κερασόζουμο βάζουμε το κερασόζουμο... Δίνει πιο ωραίο χρώμα... Αλλά όποτε δεν έχουμε, βάζουμε νερό από την βρύση... Ποιος θα προσέξει τη διαφορά; Να φανταστείτε, το κείμενο γράφει για τεχνητό κόκκινο υγρό με γεύση κερασόζουμο – αλλά η παραγωγή κάνει περικοπές... Συχνά οι συγγραφείς μαξιμαλίζουν... Ξέρετε, το θέατρο είναι δύσκολα οικονομικά αυτά τα χρόνια – ακόμη και στον Μπέκετ κάνουν περικοπές...

(Παρά τα όσα λέει, βγάζει ένα χαρτομάντηλο και σκουπίζει με αηδία το χέρι του από τη λάσπη.)

Κι ούτε που ξέρω τι βάλανε σήμερα... Ειλικρινά δεν ξέρω... Ήρθα στο θέατρο καθυστερημένος λόγω κίνησης και δεν πρόλαβα να ρωτήσω... Ούτε τολμώ να δοκιμάσω τη γεύση... Το βέβαιο είναι πως είτε έτσι, είτε αλλιώς, και τα δύο μείγματα είναι απολύτως ακίνδυνα, άοσμα, μη τοξικά, και ελεγμένα ότι δεν προκαλούν καμία αλλεργία... Αυτό το εγγυώμαι... Εξάλλου υπάρχει πιστοποίηση για αυτό από το

Γενικό Χημείο του Κράτους, τοιχοκολλημένη στην είσοδο του θεάτρου... Φαντάζομαι την διαβάσατε όταν μπήκατε... Και φυσικά η λάσπη αυτή καθαρίζει ακόμη κι αν την ξεπλύνεις μονάχα με νερό... Από κάθε ύφασμα... Και από βαμβακερό και από μάλλινο και από μετάξι και από οτιδήποτε... Αφήστε που εσείς μόλις γυρίσετε στο σπίτι θα βάλετε τα ρούχα στο πλυντήριο – και θα έχετε το κεφάλι σας ήσυχο...

(Παίρνει στα χέρια του την μπάλα και την βουτάει μέσα στη κόκκινη λάσπη του κουβά.)

Ξέρετε, είναι ιδιοφυής η ιδέα του συγγραφέα για την κόκκινη λάσπη... Για την ακρίβεια, είναι ιδιοφυώς επιδραστική... Κάτι τόσο ανώδυνο κι όμως επηρεάζει τους θεατές πάρα πολύ... Ίσως γιατί η λάσπη...

(Σαν να διστάζει – ενώ βγάζει την λασπωμένη μπάλα από τον κουβά και την στήνει μπροστά του.)

Ίσως γιατί η λάσπη να μας θυμίζει πολλά...

(Καθώς μιλάει βυθίζεται σε μια ονειροπόληση.)

Στ' αλήθεια, είναι μια μαγική ώρα στο ποδόσφαιρο όταν βρέχει... Γίνεται κάτι ζωώδες μέσα στο γήπεδο... Κάτι ... συγκινητικό... Οι θεατές μπαίνουν κάτω από τα αδιάβροχα – πολλές φορές δύο και τρεις κάτω από το ίδιο νάιλον... Κι άλλοι πάλι βγάζουν τις μπλούζες τους και τραγουδάνε γυμνοί στην βροχή... *(Τραγουδάει το γνωστό τραγούδι που τραγουδάνε οι οπαδοί της Λίβερπουλ.)* You never walk alone... *(Με κανονική φωνή γεμάτη πάθος.)* Το γήπεδο γίνεται μια λίμνη και οι ποδοσφαιριστές κάνουν νερομαχίες... Όταν τις βλέπεις από ένα καλό slow motion είναι ... είναι κάτι σαν ποίηση...

(Χαμογελάει σαν να οραματίζεται.)

Παλιότερα, τα πράγματα ήταν ακόμη πιο άγρια... Μιλάω για τα χρόνια πριν από την δεκαετία του 1980, τότε που δεν υπήρχε χλοοτάπητας... Τότε το γήπεδο γινόταν μια λασπουριά... Και οι παίχτες κυλιόντουσαν μέσα εκεί σαν τα γουρούνια... Τα πάντα γίνονταν λάσπη... Οι φανέλες, τα σορτσάκια, τα νούμερα των παικτών... Είχε κάτι πρωτόγονο αυτό... Κάτι από τα ποδόσφαιρα του Μεσαίωνα που πια δεν υπάρχουν... Αλλά σε τραβούσε...

(Ξαφνικά και εντελώς αιφνιδιαστικά, σουτάρει με πολύ δύναμη. Από το κοινό με αντανακλαστική κίνηση, βάζουν τα χέρια μπροστά στο κεφάλι τους σε σχήμα X, όπως τους έδειξε προηγουμένως και αποκρούουν την μπάλα.

Προφανώς οι κόκκινες λάσπες τινάζονται και λερώνουν αρκετούς από το κοινό.

Ακούγονται έντονες διαμαρτυρίες ενόχλησης.

Ο Φ μιλάει με κάπως αυστηρό ύφος.)

Σας το έχω πει, πρέπει να είσαστε σε ετοιμότητα... Δεν θα σας προειδοποιώ κάθε φορά... Η μπάλα μπορεί να φτάσει στους θεατές ανά πάσα στιγμή...

(Μικρή σιωπή. Ο Φ κοιτάζει το κοινό.)

Ξέρω, τινάχτηκαν σε πολλούς οι λάσπες... Είναι απίστευτο σε πόσους πολλούς έχουν τιναχτεί... Ακόμη και όσοι νομίζουν πως δεν τους βρήκαν τα σκάγια, αύριο το πρωί θα βρίσκουν στα μαλλιά τους ξεραμένες λάσπες... Αυτό είναι εξάλλου και το context... Να πηγαίνουν οι λάσπες σε όλους...

(Πηγαίνει και μαζεύει την μπάλα.)

Κανονικά θα έπρεπε να σας δίνουμε ένα αδιάβροχο στην είσοδο... Για να μην λερωθείτε... Πλέον αυτό γίνεται σε πολλές παραστάσεις... Ιδίως όταν υπάρχουν νερά και τέτοια... Μοιράζουν ένα αδιάβροχο στους θεατές την ώρα που μπαίνουν για να μην βραχούν... Και όταν φεύγεις το αφήνεις στην καρέκλα σου... Ένας υπάλληλος της παραγωγής τα καθαρίζει και είναι έτοιμα για την καινούρια παράσταση... Και το κόστος ήταν μικρό... Πόσο κοστίζει να πάρεις εκατό ή διακόσια αδιάβροχα στην χοντρική;

(Σταματάει και σκυθρωπιάζει απότομα.)

Αλλά το κείμενο δεν μιλούσε για αδιάβροχα... Αν ήθελε αδιάβροχα, θα έγραφε για αδιάβροχα... Δεν γίνεται να αγνοήσει μια παραγωγή το κείμενο...

(Ανακτά το κέφι του.)

Επιπλέον, σκεφτήκαμε πως θα ήταν πολύ προσβλητικό για εσάς... Δηλαδή, η παραγωγή το σκέφτηκε αλλά κι εγώ εκ των υστέρων συμφώνησα... Θα ήταν σαν να σας λέμε πως δεν έχετε πλυντήριο στο σπίτι σας... Ή πως δεν έχετε θερμοσίφωνα

για ζεστό νερό... Η καθαριότητα είναι ένα ιστορικό κεκτημένο της Δύσης... Δεν γίνεται να επιτρεφούμε μια τέτοια προσβολή στους θεατές μας...

(Σαν να σκέφτεται κάτι. Βουτάει τα χέρια του μέσα στον κουβά και στην συνέχεια περιεργάζεται την κόκκινη λάσπη.)

Ελάτε τώρα, πώς κάνετε έτσι; Τι θυμωμένες φάτσες είναι αυτές απέναντί μου; Συνθετικό χρώμα με κοκκινόχωμα είναι... Δεν έχει AIDS... Μονάχα λίγες λάσπες... Τόσα πλυντήρια έχετε αγοράσει... Δισεκατομμύρια πλυντήρια... Πλυντήρια πιάτων, πλυντήρια αυτοκινήτων... Ακόμη και πλυντήρια για λούτρινα αρκουδάκια... Στον καθένα άνθρωπο αντιστοιχεί κι ένα πλυντήριο... Μη σας πω και δύο... Τι θα τα κάνετε τόσα πλυντήρια; Λίγη λάσπη θα καθαρίσετε... Ξέρετε σε πόσες ματωμένες λάσπες βουτήχτηκε η ανθρωπότητα για να φτάσει εδώ που έφτασε;

(Σκύβει προς το κοινό.)

Να σας το πω εγώ...

(Με εμφατικό στόμφο τινάζοντας ντελικάτα με τα δάχτυλά του λάσπες προς το κοινό.)

Σε πολλές... Σε πάρα πολλές... Σε αμέτρητα πολλές...

(Ξανατινάζει τα δάχτυλά του προς το κοινό.)

Για την ακρίβεια, κυλίστηκε σε έναν ωκεανό από λάσπες...

(Κοιτάζει τα λασπωμένα δάχτυλά του.)

Κατά κάποιο τρόπο οι ματωμένες λάσπες είναι το αμνιακό υγρό της Ιστορίας.. Οπότε κι εσείς...

(Ξανατινάζει μας τελευταία φορά τα δάχτυλά του προς το κοινό.)

Οπότε κι εσείς μπορείτε να το δείτε σαν ευλογία... Σαν αγιασμό...

(Βγάζει από την τσέπη του ένα αρωματικό υγρομάντηλο, το ανοίγει, και σκουπίζει με πολλή προσοχή τα χέρια του.)

Και φυσικά την Ιστορία την φτιάχνουν οι μεγάλοι άντρες... Έτσι και στο ποδόσφαιρο: τα μεγάλα ματς τα κερδίζουν οι μεγάλοι παίκτες...

(Πετάει το χαρτομάντηλο στο κοινό.)

Και στ' αλήθεια, ξέρετε, το πιο μεγάλο ματς δεν το κέρδισε ούτε ο Πελέ, ούτε ο Μαραντόνα, ούτε ο Μέσι που φεύγει σαν το νερό που κυλάει... Το κέρδισε κάποιος Αντόνιο Χοσέ Ποδέθες...

(Προς το κοινό.)

Μην ψάχνετε στη μνήμη σας, κανένας σας δεν τον ξέρει... Ξέρετε τον Μέσι που κάνει τα μη μου άπτου κουταλάκια και δεν ξέρετε τον παίκτη που τρύπησε τα δίχτυα της Ιστορίας... Για να το πούμε ωμά: τον παίκτη που γιάστρωσε την Ιστορία με το σπέρμα του... Τέτοιοι είμαστε οι άνθρωποι... Αχάριστα σκυλιά που θυμόμαστε τους λάθος ανθρώπους...

(Κάθεται οκλαδόν μπροστά στο κοινό.)

Θέλω να ξεκαθαρίσω κάτι... Αυτό που κάθισα τώρα οκλαδόν, δεν είναι δική μου επιλογή... Το γράφει το κείμενο, είναι σκηνική οδηγία μέσα σε παρένθεση... Πασχίζω να φαίνεται φυσικό, αλλά η πραγματικότητα είναι πως όλα αυτά που κάνω τα γράφει το κείμενο... Και φυσικά είναι μελετημένο... Όλα είναι μελετημένα... Και σοφά... Κάθομαι οκλαδόν – αυτό σημαίνει πως δεν κινδυνεύετε να φάτε ένα ξαφνικό βολέ στα μούτρα... Άρα... Άρα χαλαρώνετε και συγκεντρώνετε στην ιστορία που θα σας πω... Στ' αλήθεια, σοφό το κείμενο...

(Ενώ μιλάει, ανάβει τσιγάρο.)

Αυτός, λοιπόν, ο Ποδέθες ήταν Ισπανός... Εξάλλου το υποψιάζεστε από το όνομά του... Τον ακριβή τόπο καταγωγής του δεν τον ξέρουμε... Κάπου από την Ισπανία, ας πούμε... Ή αν θέλετε, μπορείτε να βάλετε εσείς έναν τόπο γεννήσεως... Κανένας δεν θα σας πει τίποτε... Αν θέλετε Μάλαγα, πείτε Μάλαγα, αν θέλετε Σαλαμάγκα, πείτε Σαλαμάγκα... Ό,τι θέλετε...

(Ξεφυσάει τον καπνό.)

Ούτε και την ακριβή ημερομηνία της γέννησής του ξέρουμε... Ούτε και του θανάτου του... Ούτε και τα παιδικά του χρόνια... Ούτε και τι άλλο έκανε στη ζωή του... Κάποτε θα γεννήθηκε, θα είχε κι αυτός κάποια παιδικά χρόνια, θα έκανε διάφορα πράγματα για να ζήσει, κάποτε θα πέθανε... Μας είναι αδιάφορα όλα αυτά... Γι' αυτό και δεν τα ξέρουμε... Εκείνο που ξέρουμε είναι πως βρέθηκε στο μεγάλο ματς την κρίσιμη ώρα... Μεξικό, το σωτήριο έτος 1519 μετά Χριστόν...

(Κάνει κυκλάκια με τον καπνό.)

Ξέρετε τι έγινε στο Μεξικό τον Φεβρουάριο του 1519; Μην στεναχωριέστε αν δεν ξέρετε... Το διαπιστώνω κάθε βράδυ... Οι περισσότεροι θεατές δεν ξέρουν... Άντε να το ξέρει ένας στους πέντε... Μην σας πω, ένας στους δέκα...

(Ρουφάει και πάλι το τσιγάρο του.)

Τον Φεβρουάριο του 1519, που λέτε, αποβιβάστηκε στο Μεξικό ο Ερνάντο Κορτές... Κάτι σας λέει το όνομα – έτσι δεν είναι; Ήταν ο Κατακτητής του Μεξικού... Ο Μέγας Κονκισταδόρ... Αυτός που με πεντακόσιους άντρες κατέκτησε μόνος του την αυτοκρατορία των Αζτέκων...

(Καθαρίζει τον λαιμό του, με τρόπο προσποιητά επίσημο.)

Ο Κορτές, που λέτε, αποβιβάστηκε στο Γιουκατάν τον Φεβρουάριο του 1515, για λογαριασμό του Στέμματος της Ισπανίας... Είχε πεντακόσιους στρατιώτες και απέναντί του είχε μια αυτοκρατορία εκατομμυρίων Αζτέκων και έναν στρατό πολλών χιλιάδων... Αλλά είχε αποφασιστικότητα, όραμα και μέθοδο... και τους νίκησε όλους...

(Κάνει και πάλι κυκλάκια με τον καπνό του.)

Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Κορτές μας, λοιπόν, μόλις αποβιβάστηκε ήταν το να κάψει τα καράβια του, μπροστά στους στρατιώτες του... Ήταν μεγάλη μαγιά αυτό, τι να λέμε... Τους έστειλε ένα μήνυμα... Ή θα νικήσετε ή θα σας γδάρουν οι Αζτέκοι... Ήταν ένας άντρας που μπορούσε να καβαλήσει το κύμα της Ιστορίας...

(Χαμογελάει κοιτώντας στο κενό. Με το τσιγάρο του τρυπάει τα κυκλάκια που κάνει.)

Κι έτσι, με τους πεντακόσιους λεβέντες του μπήκε μέσα στην ενδοχώρα και άρχισε να προσαρτά εδάφη στο όνομα του Θεού του και του Βασιλιά του... Πολύ γρήγορα άρχισε να συναντάει φυλές ιθαγενών... Χρησιμοποίησε κάθε μέσο επιβολής: σε άλλους πούλησε πως ήταν ο Γενειοφόρος Σιδερένιος Θεός που έγγραφαν οι προφητείες τους, σε άλλους έδωσε καθρεφτάκια και χάντρες, άλλους τους εξαγόρασε, κι άλλους, τους πιο ζόρικους, τους κατέσφαξε... Το βέβαιο ήταν πως συγκρότησε μεγάλο μισθοφορικό στρατό επίτακτων ιθαγενών και βάδισε ίσια για την πρωτεύουσα των Αζτέκων, την Τενοχτιτλάν...

(Χαμογελάει προς το κοινό.)

Ξέρω, είναι όνομα σαν γλωσσοδέτης... Τενοχιτιλάν... Έκανα πολλές πρόβες για να το λέω αβίαστα... Εκεί, λοιπόν, ο Αυτοκράτορας Μοντεζούμα, έχοντας φάει φούμο από λογής προφητείες, τον υποδέχτηκε με δώρα και τιμές ως Γιο του Ήλιου... Ένα είδος Μεσσία, σαν να λέμε... Και ο Κορτέζ, αν είναι δυνατόν, τον συνέλαβε μπροστά σε όλον τον στρατό των Αζτέκων... Μπορείς να το πεις και ασύλληπτο θράσος – πάντως ο χασάπης μας δεν μασούσε άντερο... Ζητάει να του γεμίσουν την μεγάλη αίθουσα του παλατιού με χρυσάφι για λύτρα – και ο Μοντεζούμα τον υπακούει... Και οι στρατιώτες του αρχίζουν μέσα στην πόλη το πλιάτσικο... Δολοφονίες, βιασμοί, αρπαγές – και φυσικά κλοπή των αναρίθμητων χρυσών κοσμημάτων... Κι όταν οι αριστοκράτες Αζτέκοι πήγαν να κουνηθούν, ο Κορτέζ έδειξε χριστιανικοί πυγμή... Οι στρατιώτες του μπήκανε στο Κεντρικό Ναό την ώρα μιας μεγάλης θρησκευτικής γιορτής και τους κομμάτιασαν όλους... Και πέταξαν τα πτώματα τους στους δρόμους για να ξέρουν οι υπόλοιποι ποια μοίρα περιμένει τον Μοντεζούμα τους αν δεν ήτανε υπάκουα παιδιά...

(Παίρνει μια ακόμη τζούρα από το τσιγάρο του.)

Πολύ σύντομα τα ίδια του τα αφεντικά, οι Ισπανοί, έστειλαν καράβια με χίλιους στρατιώτες για να τον συλλάβουν, διότι ο Κορτεζάκος μας δεν έδινε διόλου λογαριασμό για το χρυσάφι που έκλεβε... Και κοντά σε αυτό ξεσπάει η εξέγερση των Αζτέκων στην πόλη εναντία στα κτήνη του Κορτέζ που διαγούμιζαν και πλιατσικολογούσαν... Ο Μοντεζούμα εκτελείται με συνοπτικές διαδικασίες – άσχετα αν οι Ισπανοί ιστοριογράφοι γράφουν πως πεθαίνει από αστία – και οι Κορτέζ με τους δικούς του καταφέρνει να το σιάσει από την πόλη με το όνομα-γλωσσοδέτη... Και όταν συναντιέται με τους Ισπανούς που είχαν έρθει να τον συλλάβουν, τους τάζει το βάρος τους σε χρυσάφι και τους παίρνει μαζί του... Και κατόπιν παλεύει να βρει τρόπο για να ετοιμάσει την τελική του αντεπίθεση...

(Σβήνει το τσιγάρο του. Ενώνει τις άκρες των δαχτύλων του, ακουμπάει την ακμή τους στο σαγόνι του. Μιλάει σιγά μα ιδιαίτερα emphaticά, κοιτώντας έντονα το κοινό.)

Τότε ήταν η ώρα του Αντόνιο Χοσέ Ποδέθες... Η μεγάλη ώρα για τον μεγάλο παίκτη... Ο Κορτέζ έπρεπε να βρει φυλές ιθαγενών ινδιάνων να πολεμήσουν μαζί του... Μα τα καθρεφτάκια του δεν περνούσαν πια και οι πορδές για τις προφητείες και τα ρέστα είχανε ξεθυμάνει... Έπρεπε να βρεθούν πειστικοί τρόποι εξαναγκασμού – και η σφαγή μιας φυλής δεν ήταν λύση καθώς ο Κορτέζ τους ήθελε αρτιμελείς για να πολεμήσουν μαζί του... Ο Μέγας Κονκισταδόρ βρέθηκε σε αδιέξοδο... Και τότε... Και τότε σήκωσε το χέρι η παχτούρα μας...

(Σηκώνει το χέρι του.)

Ήταν η ώρα για έναν πραγματικά μεγάλο παίκτη... Αυτός είπε πως ήξερε τον τρόπο για πείσει τους ιθαγενείς να ακολουθήσουν τον στρατό του Κορτέζ αδιαμαρτύρητα... Αρκεί να του δινόταν η ευκαιρία να κάνει μια επίδειξη στον διοικητή του... Ο σούπερ Ερνάντο του είπε να στρώσει παιχνίδι εν λευκώ...

(Κατεβάζει το χέρι του. Η φωνή του γίνεται σκοτεινή και τεχνική – σχεδόν άψυχη.)

Στο επόμενο χωριό που μπήκανε ο Ποδέθες γύρεψε να του διαλέξουν μια ινδιάννα που βρισκότανε σε προχωρημένη εγκυμοσύνη – την πιο προχωρημένη του χωριού... Ετοιμόγεννη, για να το πούμε έτσι... Κατόπιν μάζεψε όλους τους κατοίκους του χωριού και την ξεκοίλιασε μπροστά τους... Προφανώς, πριν γίνει χριστιανός κατακτητής, πρέπει να ήτανε γδάρτης ή χασάπης ή κάτι τέτοιο, γιατί χειριζόταν πολύ καλά το μαχαίρι... Και κατόπιν, ξερίζωσε από την κοιλιά της το έμβρυο, το πήρε στα χέρια και όρισε το παιχνίδι... Στρατιώτες και έντρομοι ιθαγενείς θα παίζανε ποδόσφαιρο και η μπάλα θα ήταν –

(Ο Φ διακόπτει απότομα. Κοιτάζει προς το κοινό.)

Μήπως μπορείτε να φανταστείτε τι θα ήταν μπάλα;

(Σιωπή. Ο Φ κοιτάζει έντονα το κοινό. Όταν ξαναρχίζει δεν πάει να κοιτάζει με την ίδια ένταση.)

Το καταλάβατε, λοιπόν... Είσαστε εξαιρετικά αντιληπτικό κοινό... Η μπάλα θα ήταν το ξεκοιλιασμένο έμβρυο... Ο Ποδέθες το πέταξε στους παίκτες και το παιχνίδι άρχισε... Όσοι από τους έντρομους ιθαγενείς αρνούσαν να κλωτσήσουν την ματωμένη μπάλα, σφάζονταν επί τόπου... Οι υπόλοιποι υπάκουγαν. Ο Αντόνιο Χοσέ Ποδέθες ήταν μια μεγαλοφυΐα... Οι άνθρωποι πάντοτε υπακούνε όταν τους βάζεις να κλωτσήσουν ένα ξεκοιλιασμένο έμβρυο...

(Και πάλι σιωπή. Ο Φ συνεχίζει να κοιτάζει έντονα το κοινό.)

Εκείνο το πρώτο ποδόσφαιρο του Ποδέθες τέλειωσε όταν όσοι το έπαιζαν κάποτε διαπίστωσαν πως πια δεν υπήρχε μπάλα... Υπήρχαν μονάχα στρατιώτες και ιθαγενείς Ινδιάνοι με πόδια τους γεμάτα αίμα... Κι ήτανε ξεκάθαρο το ποιος είχε νικήσει... Οι εναπομείναντες ιθαγενείς ακολούθησαν υπάκουα τους στρατιώτες του Κορτέζ...

(Ο Φ ξεροβήχει καθαρίζοντας τον λαιμό του.)

Και στο επόμενο χωριό έγινε το ίδιο... Πάλι μια Ινδιάννα σε προχωρημένη εγκυμοσύνη βρέθηκε για να ξεκοιλιαστεί από τον σούπερ παίκτη μας, πάλι ξεκίνησε το ποδόσφαιρο με το αιματωμένο έμβρυο στη θέση της μπάλας... Και στο τέλος του παιχνιδιού κι άλλοι ιθαγενείς κατατάχτηκαν στον στρατό του Κορτέζ... Και από το επόμενο χωριό κι άλλοι, κι από το μεθεπόμενο κι άλλοι περισσότεροι... Ήτανε φως φανάρι πως το ποδόσφαιρο του Ποδέθες δούλευε καλά... Μέσα σε μερικούς μήνες ο στρατός του Κορτέζ είχε μαζέψει χιλιάδες Ινδιάνους να πολεμήσουν μαζί του... Ο Μέγας Κονκισταδόρ ήταν ενθουσιασμένος – έκανε τον Ποδέθες Πρώτο Αξιωματικό Πειθούς του στρατού του... Άκου τίτλο: Πρώτος Αξιωματικός Πειθούς... Το 1521 οι Ισπανοί ενισχυμένοι από τους επιστρατευμένους ιθαγενείς επιτέθηκαν και πάλι στην Τενοχτιτλάν –την πρωτεύουσα-γλωσσοδέτη– και την κατέλαβαν... Ο Κορτέζ διέταξε την καθολική σφαγή και την καταστροφή της πόλης... Οι στρατιώτες του Θεού έσφαξαν, βίασαν, διαγούμισαν, έκαψαν με την ψυχή τους... (Σαν να απαντάει σε ερώτηση του κοινού.) Τα ποδόσφαιρα του Ποδέθες; Όχι, δεν τα έπαιζαν – πλέον δεν είχανε λόγο να πείσουν κανέναν... Μονάχα βιάζαν, έσφαζαν και έκαιγαν... Σταμάτησαν την σφαγή όταν δεν είχανε πια τι να κομματιάσουν, τι να κάψουν, τι να γρεμίσουν...

(Τεντώνει τα χέρια του, σαν να ξεμουδιάζει.)

Σύντομα η ισοπεδωμένη πρωτεύουσα με το όνομα-γλωσσοδέτη άρχισε να ξαναχτίζεται για τους χριστιανούς κατακτητές και τους απογόνους τους... Και την είπανε Πόλη του Μεξικού... Σας αρέσει, έτσι; Απλό, καθαρό, στιλπνό – και κυρίως χωρίς γλωσσοδέτες... Πόλη του Μεξικού...

(Ενώ συνεχίζει να μιλάει παίρνει το αποτσίγαρο που έχει σβήσει προηγουμένως και το βάζει στην τσέπη του.)

Έτσι, φίλες και φίλοι, ο Αντόνιο Χοσέ Ποδέθες επινόησε το λεγόμενο μεξικάνικο ποδόσφαιρο – αυτό που έγινε μια γενικευμένη πρακτική πειθαναγκασμού στους αιώνες που ακολούθησαν... Μπαίνεις στα χωριά, βρίσκεις μια ετοιμόγεννη εγκυμονούσα, την ξεκοιλιάζεις μπροστά σε όλους, παίρνεις το έμβρυό της, το ορίζεις για μπάλα και υποχρεώνεις τους ιθαγενείς να παίξουν ποδόσφαιρο με την μπάλα αυτή... Μετά το τέλος του παιχνιδιού όλοι ξέρουν γιατί πρέπει να σε υπακούνε... Το έκανε και ο Πιζάρρο στο Περού, το έκαναν και όλοι οι Κονκισταδόροι που ακολούθησαν, το έκαναν οι Πορτογάλοι και οι Ολλανδοί δουλέμποροι, το έκαναν όλοι οι αποικιοκράτες της Ιστορίας, το έκανε όλος ο καλός ο κόσμος που έπρεπε να πείσει τους αγρίους να είναι καλά και υπάκουα παιδιά... Το ονόμαζαν μεξικάνικο ποδόσφαιρο – και έγινε η απόλυτη πατέντα πειθούς...

(Κοιτάει ψηλά, σαν να οραματίζεται, ενώ με το χέρι του ανοίγει ένα αρωματικό μαντηλάκι.)

Εδώ που τα λέμε, ήταν μια ασύλληπτη ιδέα... Άφταστη, κυριολεκτικά... Και δούλευε πάντοτε – σε κάθε τόπο και σε κάθε πληθυσμό, σε κάθε παράλληλο και σε κάθε μεσημβρινό, σε κάθε αιώνα... Όλοι πείθονταν μετά από ένα τέτοιο ματς... Ας πούμε πώς ήταν το δώρο του Αντόνιο Χοσε Ποδέθες στην Ιστορία...

(Με το αρωματικό μαντηλάκι τρίβει το σημείο που έσβησε πριν το τσιγάρο του για να εξαφανιστεί το ίχνος.)

Κι έτσι φτιάχτηκε ο Δυτικός Πολιτισμός... Οι αποικίες κατακτήθηκαν, πάνω από εκατό εκατομμύρια ιθαγενείς εξοντώθηκαν, πάνω από εξήντα εκατομμύρια μαύροι ξεριζώθηκαν ως δούλοι από την Αφρική... Και η Ευρώπη έσκασε στα πλούτη... Καράβια με χρυσάφια και ασήμια και εμπορεύματα όργωσαν τον κόσμο... Η αστική τάξη αυξήθηκε και πληθύνθηκε και έφαγε με χρυσά κουταλομαχαιροπήρουνα... Φτιάχτηκαν οι σύγχρονες πόλεις, με γέφυρες και αποχετευτικό σύστημα και μετρό... Ο κόσμος άγγιξε το μέλλον... Χτίστηκαν πολυκατοικίες με οπλισμένο σκυρόδεμα, εφευρέθηκαν τα τάπερ... Ο Σπινόζα έγραψε την “Ηθική”... Ο Σαίξπηρ έγραψε τον “Άμλετ”... Ο Μολιέρους τον “Δον Ζουάν”... Ο Βολτέρος έγραψε “Διαφωνώ με ό,τι λες αλλά θα υπερασπιστώ μέχρι θανάτου το δικαίωμά σου τα το λες...” Ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε τους “Αθλίους” – και ο Ίψεν την “Έντα Γκάμπλερ”... Ο Τόμας Έντισον εφηύρε το ηλεκτρικό ρεύμα και ο Σάμιουελ Μπέκετ έγραψε το “Περιμένοντας τον Γκοντό”... “Κοιμόμουνά ενώ οι άλλοι υπέφεραν” και τα λοιπά... Κι εσείς αφήσατε τα σπίτια με τα πλυντήρια σας, φορέσατε τα καθαρά σας ρούχα και ήρθατε στο θέατρο...

(Πετάει και αυτό το αρωματικό μαντήλι στο κοινό.)

Και δεν μου λέτε, φίλες και φίλοι, αν ο Αντόνιο Χοσέ Ποδέθες δεν είχε τρυπήσει τα δίχτυα τότε παλιά, εσείς σε τι πόλεις θα ζούσατε; Το έχετε σκεφτεί αυτό ή μήπως ο πολύς Μπέκετ σας έχει γαμήσει το μυαλό; Πού θα βρίσκατε οπλισμένο σκυρόδεμα για να φτιάξετε σπίτια και να βάλετε τα ασημικά στο σκρίνιο; Σε ποια δωμάτια θα κοιμόσασταν ενώ οι άλλοι υπέφεραν; Ποια “Ηθική” του Σπινόζα θα είχατε να διαβάζετε, άμα οι Αζτέκοι τρώγανε λάχανο τον Κορτεζάκο μας; Με τι σκλάβους θα έβγαιναν σαράντα πέντε χιλιάδες τόνοι ασημιού από τα σπλάχνα του Ποτοσί; Με ποιους δούλους θα καλλιεργούνταν τα βαμβάκια στον αμερικάνικο νότο; Με τι πλούτη θα φτιάχναμε τον Διαφωτισμό μας, τον Βολτέρο μας και τον Ουγκώ μας; Πώς θα διαφωνούσατε με ό,τι λέω αλλά θα υπερασπιζόσασταν μέχρι θανάτου το δικαίωμά μου να το λέω... Χωρίς τα μεξικάνικα ποδόσφαιρα πώς θα φτιάχνονταν οι

πόλεις μας, και οι γέφυρές μας και τα αποχετευτικά συστήματα και τα μετρό μας; Με τι λεφτά θα αγοράζατε πλυντήρια ρούχων και πλυντήρια πιάτων και πλυντήρια για λούτρινα αρκουδάκια;

(Σταματάει για στιγμή. Συνεχίζει να κοιτάζει έντονα το κοινό. Κατόπιν ξαναρχίζει σαν να απαντάει σε μια φανταστική ερώτηση.)

Όχι, δεν ξέρω πού και πώς και πότε πέθανε ο Ποδέθες... Ο χρονιογράφος που γράφει για αυτόν, ο Ιάκωβος του Μπούργκος, γράφει αυτά που πρέπει να γράψει... Τέσσερις σειρές όλες κι όλες: τράβηξε από την γραμμή την έγκυο, την ξεκοίλιασε, πήρε το έμβρυο, το έκανε μπάλα – τέλος της αφήγησης... Από τους μεγάλους παίκτες θυμάσαι τα μεγάλα γκολ... Κανείς δεν νοιάζεται το πού και πώς και πότε πέθαναν... Όλοι κάπως πεθαίνουν... Ξέρει κανένας σας πού και πώς και πότε πέθανε ο Γιαρίτσα;

(Χαμογελάει με κατανόηση.)

Ξέρω... Εγώ σας λέω για το οπλισμένο σκυρόδεμα και εσάς το μυαλό σας είναι αλλού... Ψυχοπονάτε το έμβρυο που ξεκοιλιάστηκε πριν της ώρας του... Κι εσείς και οι χθεσινοί και οι προχθεσινοί... Τέτοιοι είμαστε οι άνθρωποι... Ψυχοπονιάρηδες... Είναι γνώρισμα του είδους μας αυτό... Αλλά... Αλλά η Ιστορία τσουλάει με το αίμα... Κάποιοι θέλουν να νικήσουν πολύ και σφάζουν τους άλλους... Το λέει και το τραγούδι: We are the champions, no time for losers... Το τραγουδήσαμε όλοι μαζί πριν... Ξέρετε όλοι σας στοιχειώδη αγγλικά, έτσι δεν είναι... No time for losers... Πόσο πιο καθαρά να σας το πει ο άνθρωπος;

(Από οκλαδόν πετιέται και σηκώνεται όρθιος. Τεντώνεται και πάλι – σαν να θέλει να ξεμουδιάσει.)

Ας σηκωθούμε λίγο να ξεμουδιάσουμε... Με τον πολύ μονόλογο μπορεί η παράσταση να γίνει κάτι σαν Μπέκετ – και τότε... Τότε αλίμονό μας...

(Παίρνει την μπάλα και την βουτάει μέσα στον κουβά με την κόκκινη λάσπη.)

Για να φανταστούμε λίγο το παιχνίδι, λοιπόν... Έλα να ζεσταθούμε λίγο... Να έχουμε και λίγο action, γιατί με το πολύ μπλα μπλα το κοινό κοιμάται...

(Στήνει την λασπωμένη μπάλα απέναντι από τους θεατές. Αρχίζει να αναμεταδίδει σαν τους παθιασμένους σπορτιάστερ της Λατινικής Αμερικής, ενώ παράλληλα κάνει τσαλίμια και νοερές ντριπλες γύρω από την μπάλα δίχως να την αγγίζει.)

Ισπανός Στρατιώτης Α περνάει έναν Ινδιάνο, μετά έναν δεύτερο, ανοίγει στον Ισπανό Στρατιώτη Β, ο Ισπανός Στρατιώτης Β ανοίγεται από τα πλάγια, και κάνει την σέντρα λουκούμι προς την ινδιάνικη άμυνα, η μπάλα στρώνεται λουκούμι στον Ισπανό Στρατιώτη Γ –

(Ο Φ σταματάει ξαφνικά τα τσαλίμια του, γυρίζει στο κοινό και αμέσως μετά μιλάει με κανονική φωνή.)

Ή μάλλον όχι, εδώ γράψτε λάθος, ας λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, εφόσον η μπάλα είναι το ξεκοιλιασμένο έμβρυο οφείλουμε να την περιγράψουμε με ακρίβεια... Δεν είναι σιέτη μπάλα – είναι έμβρυο-μπάλα... Τίποτε δεν είναι πιο σωστό από μια καλή περιγραφή..

(Ξαναρχίζει να μιλάει σαν σπορτιάστερ που κάνει αναμετάδοση, ενώ ξαναρχίζει και τα τσαλίμια.)

... ο Ισπανός Στρατιώτης Β ανοίγεται από τα πλάγια, και κάνει την σέντρα λουκούμι προς την ινδιάνικη άμυνα, και το έμβρυο-μπάλα στρώνεται λουκούμι στον Ισπανό Στρατιώτη Γ, και αυτός πιάνει το μονοκόμματο βολέ, γκολ, γκολ, (Σουτάρει με όλη του την δύναμη στο κοινό. Πέφτει στα γόνατα ουρλιάζοντας.) ΓΚΟΛ, ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ, ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ, ΓΚΟΛ, ΓΚΟΛ ΓΚΟΛ

(Οι θεατές, μαθημένοι πια, έχουν βάλει τα χέρια τους σε σχήμα Χ, κι έτσι η μπάλα εξοστρακίζεται και πάλι και πετιέται στον διάδρομο. Οι κόκκινες λάσπες τινάζονται σε αρκετούς θεατές. Ακούγονται ουρλιαχτά και κατόπιν φωνές διαμαρτυρίας.)

Ο Φ παίρνει ανάσα από τον πανηγυρισμό του. Κατόπιν μιλάει με πολύ ήρεμο τόνο.)

Ναι, έχετε δίκιο... Είναι έγκλημα να σκοτώνουμε παιδιά, τι να λέμε... Το φριχτότερο έγκλημα του κόσμου... Αλλά για σκεφτείτε λίγο και το έμβρυο που έγινε μπάλα... Γιατί καλές οι ρητορείες αλλά πρέπει να σκεφτόμαστε αναλυτικά... Για να το σκεφτούμε, λοιπόν: θα γινόταν αν δεν είχε γίνει μπάλα; Θέλετε να μου πείτε εσείς, κυρία; Εσείς της έκτης σειράς... Με το ωραίο κόκκινο φουλάρι... Φαίνεστε μορφωμένη γυναίκα, διανοούμενη που λέμε... Πείτε μου, τι ζωή θα είχε μπροστά του ένας Ινδιάνος του 1500; Μήπως θα ζωγράφιζε την Μόνα Λίζα; Ή θα έγραφε τον Άμλετ; Ή θα εφεύρισκε το ηλεκτρικό ρεύμα; Όχι, δεν θα το εφεύρισκε... Ούτε θα έγραφε τον “Άμλετ”... Ένας ακόμη φύρα Ινδιάνος θα ήτανε που θα τον σκότωναν οι Ισπανοί μέχρι να γίνει δέκα χρονών... Ενώ τώρα... Τώρα έγινε η πρώτη

ποδοσφαιρική μπάλα των αιώνων... Δεν είναι και λίγο αυτό... κατά κάποιον τρόπο έμεινε στην Ιστορία... Πόσοι έχουνε αυτό το προνόμιο;

(Μικρή παύση. Κοιτάζει τους θεατές σκύβοντας προς το μέρος τους, σχεδόν συνωμοτικά.)

Εξάλλου τα έμβρυα δεν πονάνε... Ελπίζω πως το ξέρετε αυτό... Δεν έχουν συνείδηση και δεν πονάνε... Γι' αυτό επιτρέπονται και οι αμβλώσεις... Ενώ αν το άφηνες να μεγαλώσει εκείνο το έμβρυο, τότε θα ήτανε πολύ χειρότερα... Το πιο πιθανό ήταν πως οι Ισπανοί θα το ψήνανε ζωντανό... Θα πέθαινε με φριχτούς πόνους έχοντας ζήσει μια ανείπωτη φρίκη... Αν το σκεφτεί κανείς λίγο πιο βαθιά, ο Αντόνιο Χοσέ Ποδέθες με την ιδέα που είχε, εκτός όλων των άλλων, γλίτωσε και εκείνο το έμβρυο από αυτήν την φρίκη... Κατά κάποιο τρόπο μπορείς να πεις πως το ξεκοιλιασμα της εγκύου ήτανε μια πράξη ανθρωπισμού...

(Μικρή παύση. Ο Φ κοιτάζει το κοινό.)

Σοκαριστήκατε; Γιατί να σοκαριστείτε; Ξέρετε, οι άνθρωποι γίνανε άνθρωποι με τα όπλα... Το λένε όλοι οι σοφοί... Όλοι όμως... Αν δεν φτιάχνανε όπλα, δεν θα φτιάχνανε πολιτισμό... δεν θα υπήρχε ούτε Ιστορία, ούτε τίποτε... Ω, ναι, χωρίς τα όπλα θα ήμασταν πίθηκοι και θα τρώγαμε μπανάνες...

(Και πάλι μικρή παύση.)

Στ' αλήθεια, θα σας άρεσε αυτό; Το να μέναμε πίθηκοι και να τρώγαμε μπανάνες... Πείτε ελεύθερα τη γνώμη σας... Αν θα σας άρεσε, πείτε το... Δεν τρώμε ανθρώπους εδώ πέρα...

(Μικρή παύση. Ο Φ χαμογελάει πονηρά.)

Ξέρετε όμως κάτι; Δεν θα σας άρεσε...

(Κοιτάζει το κοινό, πάντοτε με πονηρό χαμόγελο)

Και ξέρετε γιατί δεν θα σας άρεσε; Γιατί θέλετε να είστε πρωταθλητές... Δεν σας κατηγορώ, είναι η διαβολεμένη φύση του ανθρώπου αυτή... Θέλουμε να είμαστε πρωταθλητές...

(Πηγαίνει και παίρνει την μπάλα από το σημείο του διαδρόμου όπου έχει κατακυλήσει.)

We are the champions... Αυτή είναι η φύση μας... Βγήκαμε από την σπηλιές και πήγαμε στο φεγγάρι... (Πολύ αργά, σχεδόν συλλαβιστά.) We are the champions...

(Κάνει νόημα στο Ηλεκτρολογείο. Αμέσως από τα μεγάφωνα ξεκινάει και πάλι το *We are the champions*.)

Όσην ώρα ακούγεται το τραγούδι ο Φ μένει ακίνητος.

*I've paid my dues
Time after time.
I've done my sentence
But committed no crime.
And bad mistakes –
I've made a few.
I've had my share of sand kicked in my face
But I've come through.*

And I need just go on and on, and on, and on

*We are the champions, my friends,
And we'll keep on fighting 'til the end.
We are the champions.
We are the champions.
No time for losers
'Cause we are the champions of the world.*

(Στο σημείο αυτό του τραγουδιού ο Φ κάνει νόημα στο Ηλεκτρολογείο – φωνάζοντας κάτι.)

Μισό λεπτό... Μισό λεπτό, σταμάτησέ το, σε παρακαλώ...

(To *We are the champions* σταματάει. Ο Φ στρέφεται και πάλι προς το κοινό.)

Κοιτάζετε, δεν βλέπω τον ενθουσιασμό που πρέπει – και μάλλον ευθύνομαι εγώ για αυτό... Πριν σας είπα για τους πιθήκους και τις μπανάνες αλλά τα είπα βιαστικά και συντετμημένα... Και εσείς το περάσατε στο ντούκου... Ηθοποιός είναι, αβέρτα μαλακίες μας λέει – έτσι είπατε... Τρώτε και τις λάσπες στα μούτρα – μέσα στη βλάβουρα δεν προλαβαίνετε να επεξεργαστείτε αυτά που ακούτε...

(Παίρνει ανάσα.)

Αλλά αυτό με τους πιθήκους και τις μπανάνες είναι σημαντικό... Και πρέπει να το καταλάβετε πάση θυσία... Ας το κάνουμε λίγο νιανιά, λοιπόν... Όπως όταν μιλάμε στα παιδιά του δημοτικού...

(Με επιτηδευμένα δασκαλίστικη φωνή, σαν να μιλάει σε παιδιά δημοτικού.)

Ο άνθρωπος, αγαπητά μου παιδιά, ως δίποδο πλάσμα, ως Homo Sapiens, που πάει να πει “Σοφός Άνθρωπος”, υπάρχει πάνω στη γη δύο εκατομμύρια χρόνια... Σκεφτείτε το, λίγο – δεν είναι εύκολο να διανοηθείς μονομιάς δύο εκατομμύρια χρόνια... Προηγούμενος ήταν πίθηκος... *(Πιάνει το κεφάλι του, σαν να σκέφτεται κάτι.)* Και άνθρωπος κανονικός, περίπου όπως τον ξέρουμε, είναι καμιά διακοσαριά χιλιάδες χρόνια... Κι όμως, πολιτισμό έφτιαξε τις τελευταίες έξι επτά χιλιάδες χρόνια... Ξέρετε τι πάει να πει πολιτισμός: φωτιά, τροχός, μοχλός, σπίτια, καλλιέργειες, τάφοι, καράβια, λεφτά, βιβλία, πλυντήρια, κινητά τηλέφωνα, λούτρινα αρκουδάκια, δονητές... Τέτοια πράγματα, τέλος πάντων...

(Παίρνει βαθιά ανάσα.)

Τώρα είναι η ώρα της μεγάλης ερώτησης... Μήπως ξέρετε, καλά μου παιδιά, τι έκανε ο Homo Sapiens από το δύο εκατομμύρια χρόνια πριν μέχρι το πέντε χιλιάδες προ Χριστού; Ξέρει κανένας σας;

(Μικρή σιωπή. Ο Φ συνεχίζει πάντοτε με έντονα επιτηδευμένα δασκαλίστικη φωνή.)

Έσφαζε, έσφαζε, έσφαζε... Ταξίδευε από τα βουνά στις πεδιάδες και έσφαζε... Για αναριθμητούς αιώνες, για χιλιάδες χιλιετίες... Μόνο έσφαζε...

(Χαλαρώνει το βλέμμα του χαμογελώντας.)

Κι αυτά που σας λέω δεν είναι δικά μου – δεν είναι ούτε καν του κειμένου... Αυτά τα λέει η Επιστήμη της Ανθρωπολογίας – για την ακρίβεια, η τελευταία λέξη της Ανθρωπολογίας... Και πλέον οι σοφοί δεν ονομάζουν τον πρώτο άνθρωπο Homo Sapiens, όπως παλιά... Τον ονομάζουν Homo Necans – δηλαδή Άνθρωπο Δολοφόνο...

(Κοιτάζει πολύ έντονα το κοινό.)

Και ξέρετε, αγαπητά μου παιδιά, γιατί έσφαζε αυτός ο Homo Necans;

(Μικρή σιωπή.)

Γιατί ήταν champion... Πρωταθλητής... Γιατί στο πρωταρχικό κύτταρο της ύπαρξής του το είχε γραμμένο: Έπρεπε να σφάζει γιατί μονάχα έτσι μπορούσε να βγει στον πολιτισμό... Στα σπίτια στην καλλιέργεια της γης, στα λούτρινα αρκουδάκια και τους δονητές...

(Μικρή σιωπή.)

Ελπίζω να καταλαβαίνετε τώρα πως μπροστά στα δύο εκατομμύρια χρόνια σφαγών του Homo Necans το έμβρυο που ξεκοίλιασε από την μάνα του ο Ποδέθες είναι μια σταγόνα στο ωκεανό κι ακόμη λιγότερο... Είναι ένα ανεπαίσθητο φύσημα του ανέμου στο μάγουλο... Ένα τίποτε... Κι άμα αρνείστε αυτή τη σφαγή αρνείστε την φύση του είδους σας και την ιστορία του είδους σας... Και τον προορισμό σας του είδους σας: να γίνετε champions of the world...

(Μικρή σιωπή. Με όλο και πιο επιτηδευμένα δασκαλίστικη φωνή.)

Ελπίζω τώρα, γλυκύτατα αστέρια μου, να καταλάβετε τι εννοούσα προηγουμένως... Άμα δεν θέλετε να είστε champions, να βγάλετε τα ρούχα σας, να πετάξετε τα κινητά σας, να αφήσετε τα σπίτια σας και να γυρίσετε στην ζούγκλα... Να ξαναγίνετε πίθηκοι και να ζείτε κόβοντας μπανανούλες από τα δέντρα... Και να ξεμάθετε και τα βιβλία που διαβάσετε και τις ταινίες που είδατε... Και τα ξεχάσετε και τα τσιτάτα του Βολταίρου – που μου θέλετε να τσιτάρετε και τον Βολταίρο, αστέρια μου... Ειδάλλως... Ειδάλλως να κάνετε μπρακ και να χαρείτε το τραγούδι σας...

(Φωνάζει προς το Ηλεκτρολογείο, με φωνή αλλαγμένη, ωμή και κυνική.)

Δώσ' το δυνατά από εκεί που το σταμάτησες... Και σβήσε και τα φώτα – να συγκεντρωθούνε λίγο στο τραγούδι τους, τα ζώα...

(Μονομιάζ τα φώτα κλείνουν. Από τα μεγάφωνα ξαναρχίζει με μεγάλη ένταση το τραγούδι από εκεί που είχε σταματήσει προηγουμένως.)

*I've taken my bows
And my curtain calls.*

*You brought me fame and fortune, and everything that goes with it.
I thank you all.
But it's been no bed of roses,
No pleasure cruise.
I consider it a challenge before the whole human race,
And I ain't gonna lose.*

And I need just go on and on, and on, and on

*We are the champions, my friends,
And we'll keep on fighting 'til the end.
We are the champions.
We are the champions.
No time for losers
'Cause we are the champions of the world.*

*We are the champions, my friends,
And we'll keep on fighting 'til the end.
We are the champions.
We are the champions.
No time for losers
'Cause we are the champions.
Of the world.*

Μόλις το τραγούδι τελειώνει τα φώτα ανάβουν.

Ο Φ έχει στήσει την λασπωμένη μπάλα απέναντι στο κοινό και έχει πάρει φόρα. Με το άνοιγμα των φώτων ξεκινάει την φόρα του και σουτάρει με όλην του τη δύναμη την μπάλα προς το κοινό.)

**ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ,
ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ...**

ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ,

(Οι θεατές, πανικόβλητοι, βάζουν και πάλι τα χέρια τους σε σχήμα X, κι έτσι η μπάλα εξοστρακίζεται ξανά. Οι κόκκινες λάσπες τινάζονται και πάλι σε αρκετούς θεατές.

Ακούγονται ουρλιαχτά φωνές διαμαρτυρίας.

Ο Φ μιλάει με κανονική φωνή.)

Εντάξει, δεν είναι και για τόσες διαμαρτυρίες... Τινάχτηκε ένα σβολάκι λάσπη πάνω σας και το κάνετε μέγα θέμα... Τους πεζοναύτες τούς βάζουν σε ένα βαρέλι με σκατά για είκοσι τέσσερις ώρες... Και δεν λένε κιχ... Κι εσείς λυσσάξατε για ένα σβολάκι... Κι ύστερα μου λέτε πως είστε πολίτες του κόσμου και παπαριές... Τι δυσανασχετείτε, λοιπόν, άμα είσαστε πολίτες του κόσμου; Τόσο αίμα χύθηκε για να φτιαχτεί ο κόσμος σας... Τόσα έμβρυα γίνανε μπάλες ποδοσφαίρου...

(Μικρή σιωπή, σαν να σκέφτηκε κάτι.)

Και στην τελική, κανένας δεν σας ξεκοίλιασε – ούτε εσάς ούτε τα παιδιά σας... Και το αίμα είναι ψεύτικο... Δεν έχει AIDS... Κι αν το δοκιμάσετε έχει γεύση κεράσι... Είναι ένας προφανής συμβολισμός... Όπως στην Θεία Κοινωνία, που πίνουνε κρασί αντί για αίμα... Πάλι καλά που έχουμε τους συμβολισμούς, να λέτε... Αν θέλαμε έναν κάποιο ρεαλισμό, θα έπρεπε να σας ρίχνω αληθινό αίμα... Και το αληθινό αίμα δεν θα έβγαινε από τα ρούχα σας... Θα το προτιμούσατε αυτό;

(Μικρή σιωπή. Ο Φ κοιτάζει έντονα όσο και παράξενα τους θεατές.)

Αλλά είστε τυχεροί... Το κείμενο μιλάει καθαρά για ψεύτικο αίμα... Είναι σοφό το κείμενο, το έχουμε πει αυτό... Το αληθινό αίμα δεν φεύγει από τα ρούχα... Ενώ τώρα αρκείστε σε έναν συμβολισμό... Είναι μεγάλη πατέντα ο συμβολισμός... Σε γλιτώνει από τα χειρότερα...

(Τάχα εμπιστευτικά προς το κοινό.)

Γι' αυτό μην τρελαίνεστε με την λάσπη... Μπορεί να έρθει μια ώρα που θα την νοσταλγήσετε...

(Πηγαίνει και παίρνει ξανά την μπάλα.)

Εξάλλου οι ενοχές είναι τρε σικ... Έχουν μεγάλη πέραση τον τελευταίο καιρό... Και το αυτομαστίγωμα είναι κάτι σαν πλυντήριο... Μιλάς για τα ξεκοιλιασμένα έμβρυα και είναι σαν να καθαρίζεσαι από το αίμα τους... Δεν είναι μαλάκες οι χριστιανοί που έχουν την εξομολόγηση... Λες τα κρίματά σου και καθαρίζεις...

(Βουτάει την μπάλα στην λάσπη.)

Κι επιπλέον, τώρα δεν γίνονται τέτοια πράγματα με ξεκοιλιασμένα έμβρυα και τα παρόμοια... Η ζωή προχώρησε το ίδιο και ο πολιτισμός... Οι αποικίες που ήταν να κατακτηθούν, κατακτήθηκαν... Δεν έχει άλλες... Ο κόσμος οργανώθηκε... Μπήκαν

ηθικές αρχές και κανόνες... Προοδεύσαμε... Τώρα έχουμε τον Μέσι να κάνει κουταλάκια... Ούτε ξεκοιλιασμένες εγκύους, ούτε τίποτε...

(Στήνει την λασπωμένη μπάλα για ένα καινούριο σουτ προς το κοινό.)

Πείτε την αλήθεια, σας αρέσουν πολύ τα κουταλάκια – έτσι δεν είναι; Με τα ξερόμυτα κινδυνεύεις να πονέσεις – ή να σπάσεις και καμιά μύτη... Ενώ με το κουταλάκι ... όλα υπό έλεγχο... Εξάλλου...

(Μικρή παύση, σαν να το σκέφτεται, σαν να διστάζει κάπως.)

Εξάλλου το είπα και πριν... Δεν υπάρχουν πια αποικίες... Δεν υπάρχει ανάγκη να πειστούν οι ινδιάνοι να ακολουθήσουν τον Κορτέζ... Τα πράγματα έχουν αντιστραφεί κάπως... Δεν χρειαζόμαστε πια στρατιώτες και εργατικά χέρια και δούλους για να μαζεύουν τα βαμβάκια... Τώρα... τώρα άλλο είναι το πρόβλημα...

(Παίρνει ανάσα. Κοιτάζει το κοινό διερευνητικά.)

Το ξέρετε το πρόβλημα... Το διαβάζετε στο Ίντερνετ, στο βλέπετε στις ταινίες... Το πρόβλημα είναι πως έχουμε γίνει πολλοί, φίλες και φίλοι... Αυτό που λέμε “υπερπληθυσμός”... Υπάρχουν πιο πολύ άνθρωποι στη γη από όσοι χρειάζονται... Αμέτρητα στόματα που γυρεύουν να χορτάσουν... Κι όσο πιο φτωχοί είναι, τόσο πιο πολύ γεννοβολάνε... Σαν τα κουνέλια... Ασιάτες, Αφρικάνοι, λατινοαμερικάνοι... Δισεκατομμύρια πεινασμένων που πολλαπλασιάζονται διαρκώς...

(Ξαναπαίρνει ανάσα.)

Τι θα γίνει με όλους αυτούς τις δυστυχημένους; Ξέρω πως τους αγαπάτε... Αγοράζετε και κάρτες της UNISEF... Κι εγώ τους αγαπάω... Και η παραγωγή τους αγαπάει... Αλλά ο Γκαίτε έγραψε πως η αλήθεια καιροφυλαχτεί για να οργώσει την Ιστορία... Όσο να πεις είναι σπουδαίος ο Γκαίτε... Και η αλήθεια είναι πως οι πεινασμένοι δεν μας αγαπάνε... Ούτε εσάς, ούτε εμένα, ούτε την παραγωγή... Ούτε και τους ήρωες του Μπέκετ που κοιμόντουσαν ενώ οι άλλοι υπέφεραν... Κι εδώ που τα λέμε έχουν το δίκιο τους... Η πείνα τους είναι το δίκαιο του κόσμου... Κάποιος το είπε κι αυτό, μπορεί πάλι ο Γκαίτε, μπορεί κάποιος άλλος...

(Και πάλι μικρή παύση, όπου κοιτάζει διερευνητικά το κοινό.)

Αυτοί οι πεινασμένοι, λοιπόν, θα κάνουν την πείνα τους μίσος... Και θα έρθουν να μας φάνε... Να φάνε εμάς τους πολιτισμένους... Αυτούς που κοιμόμασταν ενώ

εκείνοι πεινάγανε... Θα γίνουν τρομοκράτες, τζιχαντιστές, λυσσασμένα σκυλιά και θα έρθουν... Και θα μας κρεμάσουνε τα έντερα στου

(Παίρνει βαθιά ανάσα, δήθεν σαν να στεναχωριέται με αυτό που λέει.)

Κι εμείς τι θα κάνουμε; Θα αμυνθούμε... Οι πολιτισμοί αμύνονται ή πεθαίνουν... Εμείς μάλιστα, επειδή είμαστε εξελεγμένος πολιτισμός, θα αμυνθούμε προληπτικά... Πρέπει να αραιώσουμε – και θα αραιώσουμε... Θα τους σκοτώσουμε προτού έρθουν να μας σκοτώσουν... Θα ρίξουμε ένα κουταλάκι... Ένα γλυκό κουταλάκι που θα τους σκοτώσει όλους... Κάτι σαν βόμβα νετρονίου... Την θυμάστε την βόμβα νετρονίου; Εκείνη που σκοτώνει ανθρώπους και αφήνει τα κτήρια ανέπαφα...

(Χαμηλόφωνα, εμπιστευτικά προς τους θεατές.)

Λογικά δεν θα είναι καν βόμβα... Θα είναι ένα εξελεγμένο βιολογικό όπλο... Κάτι σαν εντομοκτόνο... Κάτι που θα σκοτώσει δισεκατομμύρια μονομιás... Αλλά θα το κάνει γλυκά... Χωρίς φασαρία και μπαμ μπουμ... Και κανένας δεν θα μπορεί να αποδείξει και πάρα πολλά...

(Γυρίζει πίσω, εκεί που βρίσκεται η λασπωμένη μπάλα.)

Θα είναι πολλοί οι νεκροί... Δισεκατομμύρια νεκροί... Αλλά η Ιστορία έχει νεκρούς... Κι η φύση έχει νεκρούς... Εκατομμύρια είδη που εξαφανίστηκαν... Δεινοσαύρους, μαμούθ, ιπτάμενες ακρίδες... Ωστόσο εμείς γεννήσαμε τον Βολταίρο και πήγαμε στο φεγγάρι... Και παίζουμε ποδόσφαιρο... Και εσείς φορέσατε τα καλά σας και ήρθατε στο θέατρο...

(Με μια απότομη κίνηση, κάνει ένα σκαφτό φαλτσαριστό σουτ στο κοινό.)

Με τα φάλτσα που έχει η μπάλα τινάζονται πολλές λάσπες στο κοινό.

Κάποιοι θεατές διαμαρτύρονται.)

Εντάξει, ο Μέσι το κάνει πιο καλά... Ηθοποιός είμαι – δεν είμαι ποδοσφαιριστής... Ωστόσο είναι καλύτερο το κουταλάκι, έτσι δεν είναι; Τουλάχιστον, δεν κινδυνεύετε να σας σπάσει η μασέλα...

(Μικρή παύση. Κάποιοι θεατές προσπαθούν να καθαριστούν από την λάσπη.)

Ξέρω τι συμβαίνει εδώ πέρα... *(Απευθύνεται προσωπικά στους θεατές.)* Και σε εσάς, κύριε, εκεί πίσω που κοιτάζετε νευρικά το κινητό σας... Και σε εσάς, κυρία, με το

φουλάρι της τρίτης σειράς... Και σε όλους σας... Και, αλίμονο, δεν οι λάσπες το πρόβλημά σας... Το πρόβλημά σας είναι πως κατά βάθος στεναχωριέστε... Μην νομίζετε, κάθε βράδυ στην ίδια παράσταση, κάτι έχω καταλάβει κι εγώ... Στεναχωριέστε πολύ... Μπορώ να πω πως πονάτε... Και για τους πεινασμένους που θα σκοτώσουμε, και για τους πεινασμένους που σκοτώσαμε... Και για εκείνο το έμβρυο που το έκαναν μπάλα...

(Προς το κοινό, δήθεν εμπιστευτικά.)

Να σας πω ένα μυστικό; Κι εγώ πονάω... Κάθε βράδυ η ίδια ιστορία – ξεκοιλιάσματα και κόντρα ξεκοιλιάσματα και κουταλάκια και δισεκατομμύρια νεκροί... Ε δεν γίνεται να μην πονάς... Όλοι πονάμε εδώ μέσα... Θεέ μου, τι κτηνωδίες έχουν φωλιάσει μέσα στην ανθρωπίνη Ιστορία!...

(Μικρή παύση. Ξαναρχίζει με μεγαλύτερο νεύρο.)

Αλλά πρέπει να το παλέψουμε μέσα μας... Ναι μεν πονάμε, αλλά το λέει και το τραγούδι: «No time for losers...» Αυτή η κουβέντα είναι όλα τα λεφτά... Τι σκατά ανθρωπότητα είμαστε αν δεν το καταλαβαίνουμε;

(Κατεβαίνει από την σκηνή, πηγαίνει πολύ κοντά στους θεατές – ή και ανάμεσά τους.)

Δεν σας κρύβω πως πήγα σε ειδικό ψυχολόγο και ρώτησα... Ρώτησα για εκείνο το έμβρυο που το κάνανε μπάλα... Όπως καταλάβατε, η μπάλα που βουτάω στην λάσπη συμβολίζει το ξεκοιλιασμένο έμβρυο... Βούτα-ξεβούτα κάθε βράδυ, πειράχτηκα, άρχισα να βλέπω άσχημα όνειρα... Οπότε η παραγωγή συμφώνησε και πήγα στον ειδικό και ρώτησα... Τι πρέπει να κάνω με αυτόν τον ψυχικό πόνο, πώς να τον διαχειριστώ... Και ο ειδικός μου είπε τι πρέπει να κάνω... Πρέπει να προσωποποιήσω το έμβρυο εκείνο, να τους δώσω χαρακτήρα και συναισθήματα, να επινοήσω την ιστορία του και να αισθανθώ συναισθήματα για αυτό: αγάπη, μίσος, συμπάθεια, φόβο – τέτοια πράγματα... Κι έπειτα να το αφήσω να περάσει από πάνω μου – όπως τόσες και τόσες ιστορίες... Είναι η μέθοδός μας για να μην πονάμε... Κάνουμε την πληγή μας μια ιστορία με αρχή, μέση και τέλος, την αφηγούμαστε, την αφηνούμε πίσω μας... Μεγάλο πράγμα η ψυχολογία... Δίνει λύσεις...

(Με οραματικό ενθουσιασμό.)

Ελάτε, λοιπόν... Ας δώσουμε ζωή σε εκείνο το ξεκοιλιασμένο έμβρυο του 1521... Ας φτιάξουμε μια εναλλακτική ιστορία από την αλήθεια – πάντοτε για χάρη της ψυχικής μας ισορροπίας... Ας πούμε πως η ετοιμόγεννη μητέρα του το έσκασε στο δάσος την

ώρα που έμπαιναν οι Ισπανοί στο χωριό της – που σημαίνει πως το έμβρυο της κοιλιάς της γλίτωσε από το ποδόσφαιρο του Ποδέθες... Κι ας πούμε ότι, λίγες εβδομάδες μετά, αυτή η γυναίκα γεννάει στο δάσος τον γιο της...

(Σαν να σκέφτεται κάτι.)

Κι έπειτα θα πούμε... θα πούμε, πως μεγάλωσε στο δάσος – και καθώς η μητέρα του πέθανε λίγο μετά τη γέννα, τον μεγάλωσε μια αγέλη ιαγουάρων... Τους ξέρετε όλοι τους ιαγουάρους, έτσι δεν είναι... Οι πάνθηρες είναι... Και μην ψάχνετε αν υπάρχουν ιαγουάροι στα δάση του Μεξικού – εμείς χάριν της ιστορίας μας θα πούμε πως υπάρχουν... Και το παιδί αυτό μεγάλωσε σαν ιαγουάρος, αποκτώντας όλα τα χαρακτηριστικά των ιαγουάρων: την αιλουροειδή επιθετικότητα, την δυνατότητα να κινείται μέσα στο σκοτάδι, την ικανότητα να βγάζει μάτια και να κόβει λαιμούς με μία νυχιά... Κάτι σαν τον Μόγλη ή τον Ταρζάν, αλλά στο πολύ πιο άγριο...

(Μικρή σιωπή – πάντοτε σαν να σκέφτεται κάτι.)

Κάποτε –τι σύμπτωση– βρέθηκε στο δάσος ένας γέρος Ινδιάνος από το χωριό του που παγιδεύτηκε από την αγέλη του ανθρώπου-ιαγουάρου – και τον αναγνώρισε από το κρεμαστό κόσμημα τη μάνας του που φορούσε από βρέφος στον λαιμό του... Αυτός ο γέρος, λοιπόν, έμεινε μαζί με την αγέλη και έμαθε στον άνθρωπο-ιαγουάρο να μιλάει τα Ινδιάνικα και του είπε την ιστορία του χωριού του... Και την ιστορία της μάνας του που μόλις ξεγλίστρησε από τους Ισπανούς... Και την ιστορία του πατέρα του που τον σφάξανε επειδή αρνήθηκε να παίξει στα ποδόσφαιρα του Ποδέθες... Και την μεγαλύτερη ιστορία – αυτήν της κατάκτησης του Μεξικού από τους χασάπηδες του Κορτές....

(Μικρή σιωπή, σαν να παίρνει ανάσα για να συνεχίσει.)

Κι ακόμη ο γέρος Ινδιάνος έδωσε στον άνθρωπο-ιαγουάρο και όνομα... Ας πούμε πως τον είπε... *(Διστάζει – απευθύνεται στο κοινό.)* Πώς να το πούμε... Ξέρει κανένας σας ένα Ινδιάνικο όνομα... Ή ένα Αζτέκικο, τέλος πάντων – όχι όμως το Μοντεζούμα... Ελάτε, σκεφτείτε... *(Προς έναν θεατή, σαν να του απαντάει.)* Το κείμενο; Το κείμενο δεν έχει κανένα όνομα... Ακριβώς επειδή είναι σοφό, γι' αυτό δεν έχει... Το κείμενο ξέρει πως δεν έχουν σημασία τα Ινδιάνικα ονόματα... Κανείς, λοιπόν; Εντάξει, ας σκεφτώ κάτι εγώ... Ας τον πούμε Φιβοφί... *(Συλλαβιστά.)* Ναι, Φι-βο-φί – εγώ το έπλασα, μόλις τώρα... Κάθε βράδυ φτιάχνω ένα διαφορετικό... Μοιάζει με Ινδιάνικο... Δεν σημαίνει κάτι... Αλλά μπορούμε να πούμε πως σημαίνει ό,τι θέλουμε... Θα πούμε πως “Φιβοφί” σημαίνει “ο ευλογημένος...” Ποιος ξέρει αζτεκικά να μας τσεκάρει; Κανένας απολύτως... Ή μπορούμε να πούμε πως

“Φιβοφί” σημαίνει “ο προορισμένος να μας οδηγήσει στο φως”... Πιο ωραίο αυτό... Πιο μεγαλειώδες...

(Κάνει μια χειρονομία αδυναμίας – σαν να παραδέχεται πως αυτά που λέει δεν μπορούν να σταθούν.)

Εντάξει, η ιστορία μας μπάζει από παντού, αλλά δεν μας πολυπειράζει αυτό... Εμείς θα προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε την προσωπική σύνδεση... Θα πούμε πως ο Φιβοφί ορκίστηκε να εκδικηθεί τους κατακτητές που μακέλεψαν το χωριό του και τους δικούς του... Και προικισμένος καθώς ήταν με το μυαλό το ανθρώπου αλλά και με τα χαρακτηριστικά του ιαγουάρου μπόρεσε να σκεφτεί ένα μεγαλειώδες σχέδιο... Μια αφέγγαρη νύχτα όλοι οι ιαγουάροι των μεξικάνικων δασών, εκπαιδευμένοι από εκείνον τον ίδιο, θα επιτίθονταν στους Ισπανούς κατακτητές και θα τους έβγαζαν τα μάτια... Λένε πως είναι αδύνατον να εκπαιδεύσεις έναν πάνθηρα – αλλά ο Φιβοφί ήταν δικός τους, ο ανθρωπόμορφο βασιλιάς τους... Και πράγματι την νύχτα της εικοστής πρώτης Ιουνίου του 1840 έγινε η περίφημη Οφθαλμοχυσία όλων των χριστιανών των Νέων Κτήσεων... Σύμφωνα με το τρελό σχέδιο του Φιβοφί, οι ιαγουάροι του βγήκανε από την ζούγκλα, μπήκανε στις ισπανικές πολιτείες, μπήκανε στα σπίτια από τα ανοιχτά παράθυρα και βρήκανε τους χριστιανούς κατακτητές να κοιμούνται... Κι είναι τόσο εύκολο για τα νύχια των ιαγουάρων το να ξεριζώσουν τους βολβούς των ανθρώπινων ματιών... Οι ιαγουάροι αφού έκαναν την δουλειά τους, καθοδηγημένοι από την ανθρωπόμορφο αρχηγό τους αποσύρθηκαν μέσα στη νύχτα... Πάνω από εκατό χιλιάδες Ισπανοί, σπαρμένοι σε τριακόσιες πόλεις και χωριά, έχασαν τα μάτια τους εκείνο το βράδυ – μια νύχτα που οι κραυγές των χριστιανών ξεπέρασαν κάθε φαντασία των φρικωδέστερων αφηγήσεων περί της χριστιανικής Κόλασης...

(Χαμογελάει οραματικά.)

Πολύ σύντομα οι τυφλοί πλέον Χριστιανοί τα μάζεψαν και έφυγαν κακήν κακώς από το Μεξικό... Γιατί οι υπηρέτες τους μιλούσαν για ιαγουάρους που επιτέθηκαν μέσα στη νύχτα – μα οι Χριστιανοί ήταν σίγουροι πως τους είχε επιτεθεί ο ίδιος ο διάβολος... Η Νύχτα της Χριστιανικής Οφθαλμοχυσίας έγινε ένας θρύλος που στοίχειωσε ολόκληρη την Ευρώπη... Γράφτηκαν αναρίθμητα χρονικά, αφηγήσεις, μυθιστορήματα, ποιήματα, έπη, τραγωδίες, όπερες... Και η Ευρώπη έκανε εκατό χρόνια να ξαναστείλει καράβια στο Μεξικό...

(Σαν να συνέρχεται από το όραμά του.)

Τι έγινε ο Φιβοφί, αυτό με ρωτάτε; Βρε κοιτάζε ενδιαφέρον για τον Φιβοφί... Μέχρι πριν από λίγο που ήταν ένα ξεκοιλιασμένο έμβρυο, δεν ρωτήσατε τίποτε... Τώρα που άρχισε να βγάζει μάτια, ενδιαφεροθήκατε...

(Ξεροβήχει.)

Ο Φιβοφί, λοιπόν, χάθηκε στο δάσος με τους ιαγουάρους... Δεν γύρισε στον πολιτισμό όπως ο Ταρζάν και ο Μόγλης... Έμεινε με τους δικούς του, στην νύχτα του... Ο “Προορισμένος για να οδηγήσει στο σκοτάδι” βυθίστηκε στο σκοτάδι της ζούγκλας... Με ρωτάτε αν πέθανε; Ναι, κάποτε πέθανε... Αλλά πέθανε όπως πεθαίνουν οι βασιλιάδες των ιαγουάρων... Όταν δεν μπορούσε να χιμήξει πια, έκοψε με τα νύχια του τον λαιμό του – για να μην δώσει σε κανένα τσακάλι το δικαίωμα να πει πως σκότωσε έναν ιαγουάρο βασιλιά...

(Μικρή σιωπή, κοιτάζοντας το κοινό με νόημα.)

Κάπου εδώ τελειώνει η ιστορία του Φιβοφί... Ήδη σας βλέπω χαλαρωμένους... Μεγάλο πράγμα η ψυχολογία – το είπαμε και πριν...

(Ανεβαίνει και πάλι στη σκηνή.)

Σας γαληνεύει αυτή η εξωφρενική ιστορία, το ξέρω... Έχει μια φλόγα αφηγηματικής δικαιοσύνης: οι Χριστιανοί ξεκοιλιάζαν εγκύους, οι ιαγουάροι έβγαλαν τα μάτια των Χριστιανών... Κάτι κάποιο τρόπο είμαστε πάτσι... Μπορούμε να κοιμηθούμε ήσυχοι...

(Πιάνει την μπάλα.)

Είδατε πως σας έφυγε ο πόνος για το ξεκοιλιασμένο έμβρυο; Φτιάξαμε την ιστορία του Φιβοφί, την αφηγηθήκαμε, και τώρα πάει έφυγε... Ο Φιβοφί δεν υπάρχει πια... Υπάρχετε εσείς και τα παιδιά σας... Και τα παιδιά των παιδιών σας... Το μέλλον... Πάμε τώρα για ένα τελευταίο σουτ και κατόπιν φινάλε και χειροκρότημα... Ένα καλολασπωμένο ξερό σουτ στα μούτρα σας...

(Πάει να βουτήξει την μπάλα στον κουβά με την κόκκινη λάσπη. Μα την τελευταία στιγμή σταματάει, σαν να είδε κάτι στο κοινό.)

Δεν σας πιστεύω... Θέλετε να φύγετε... Αυτό είναι... Θέλετε να φύγετε στο τελευταίο σουτ... Σας προσφέρω κάθε προστασία, σας προσφέρω διασκέδαση, σας προσφέρω ψυχοϋποστήριξη και θέλετε να φύγετε στο τελευταίο σουτ... Δεν πάμε καλά... Τόσος κόσμος ξεκοιλιάστηκε, τόσος κόσμος πεθαίνει – κι εσείς το νου σας να φύγετε...

(Με ύφος απογοητευμένο.)

Μου φαίνεται πως τελικά δεν είστε για αυτό το έργο... Είστε για κάτι πιο καλλιτεχνικό... Δεν σας αρέσει το αληθινό football... Είναι λίγο σκληρό για εσάς... Hard core, που λέμε... Μάλλον προτιμούσατε το «Περιμένοντας τον Γκοντό»... Εκεί που ο Γκοντό δεν έρχεται ποτέ... Το καλύτερό σας... Σας αρέσουν οι κομιλφό διερωτήσεις... «Κοιμόμωνα, ενώ οι άλλοι υπέφεραν...» Και τα κουταλάκια αλά Πανένκα του Μέσι... Αυτά σας αρέσουν... Και κατόπιν να τραγουδάτε αγκαλιά το «We are the champions» με ένα μπουκάλι μύρρας στο χέρι... Αλλά η ματωμένη μπάλα στα μούτρα σας δεν σας αρέσει... Φοβάστε μήπως και λερωθείτε... Και μήπως πονέσετε... Ο Φιβοφί δεν σας αρέσει... Τον φοβάστε... Ήταν ένα έμβρυο εφτά ή οχτώ μηνών κι όμως τον φοβάστε... Φοβάστε μην τυχόν επιζήσει από τις κλωτσιές σας και ξεφύγει στο δάσος... Κι έπειτα έρθει ενώ κοιμάστε να σας βγάλει τους βολβούς των ματιών...

(Αφήνει την μπάλα δίπλα στο κουβά. Κοιτάζει προς το κοινό. Σαν να παίρνει ανάσα.)

Αλλά ξέρετε κάτι... Κάποτε πρέπει και να λερωθείτε... Και να πονέσετε... Και να έρθει και κάποιος ενώ κοιμάστε να σας βγάλει τους βολβούς των ματιών...

(Σηκώνεται, σηκώνει και τον κουβά με την κόκκινη λάσπη και παίρνοντας φόρα φτάνει ως την άκρη της σκηνής,

Η μορφή του αλλά και η φωνή του έχει κάτι τρομακτικό.)

Κι αυτή η λάσπη είναι για τα μούτρα σας, αρχίδια... Για τα γαμημένα μούτρα σας... Κι αφού κοιμόσασταν ενώ οι άλλοι υπέφεραν, τώρα ήρθε η ώρα για να ξυπνήσετε... Το αίμα του Φιβοφί είναι πάνω σας... Και πάνω στα παιδιά σας που τους μαθαίνετε πως ο Φιβοφί δεν υπήρξε ποτέ... Και πως κάθε ματωμένη λάσπη καθαρίζει στο πλυντήριο...

(Ουρλιάζοντας πετάει τον κουβά με την λάσπη στο κοινό.

Οι θεατές έκπληκτοι προσπαθούν να προστατευτούν.)

ΠΑΝΩ ΣΑΣ, ΓΑΜΗΜΕΝΑ ΑΡΧΙΔΙΑ....

(Ο Φ πετάει τον αδειανό κουβά στο πλάι. Κοιτάζει τους θεατές κατά μέτωπο ανασαίνοντας βαριά.)

Μετά από λίγο αρχίζει να μιλάει, πολύ ήρεμα, πολύ γλυκά.)

Όσο να πεις κάνει εντύπωση αυτό με τον κουβά... Σπουδαίο εύρημα του κειμένου... Στην αρχή μου φάνηκε λίγο επικίνδυνο αλλά όχι, δεν είναι... Και οι θεατές δεν στεναχωριούνται τόσο πολύ... Λάσπη είναι, θα φύγει στο πλύσιμο... Μην σας πω πως υποσυνείδητα το χαιρόνται αυτό το τελευταίο πέταγμα της λάσπης... Πιστέψτε με, τους ξέρω καλά τους θεατές... Τους παρατηρώ κάθε βράδυ... Σκέφτονται πως τέλειωσε η λάσπη, πήγε στην άκρη ο κουβάς, τελειώσαμε... Όσο να πεις, είναι λυτρωτικό... Σε λίγο θα μπει το We are the champions και θα έχουμε φινάλε... Κατόπιν χειροκροτήματα – κι έπειτα ποτάκι για συζήτηση για το μήνυμα του έργου... Κάποιοι θεατές ευχαρίστως θα έβγαζαν και σέλφι φεύγοντας – τύπου “ήμουν κι εγώ εκεί”, με τις κόκκινες λάσπες πάνω στα ρούχα και φόντο το σκηηνικό...

(Πιάνει στα χέρια του την μπάλα.)

Κι όσο να πεις θα την θυμάστε την παράσταση... Είναι μια εμπειρία... Κι από αύριο μπορείτε να πάτε να ξανακοιμηθείτε στον Μπέκετ... “Η συνήθεια είναι σπουδαίος σιγαστήρας...”

(Γονατίζει ενώ βγάζει ένα ακόμη αρωματικό μαντηλάκι. Με αυτό, ενώ μιλάει, αρχίζει να καθαρίζει πολύ προσεκτικά την μπάλα.)

Θέλω να σας πω και κάτι ακόμη... Δεν κοιμόσασταν ενώ οι άλλοι υπέφεραν... Ήσασταν ζύπνιοι και τα είχατε τετρακόσια... Και κάνατε μπρακ... (Προς ένα συγκεκριμένο θεατή.) Ξέρετε τι θα πει μπρακ, έτσι δεν είναι; Ναι, αυτό είναι – αυτό ακριβώς που φαντάζεστε... Σιωπήσατε και διαβάσατε ποιήματα του Λαμαρτίνου... Σιωπήσατε και ακούσατε τραγούδια του Σούμπερτ... Σιωπήσατε και είδατε σήριαλ στην τηλεόραση... Ή πήγατε να σιδερώσετε τα ρούχα... Εξάλλου έχετε από όλα στο σπίτι σας... Και πλυντήρια και τηλεοράσεις και από όλα... Είσατε πλήρεις...

(Ενώ μιλάει, ολοκληρώνει το καθάρισμα της μπάλας. Με αηδία πετάει τα χρησιμοποιημένα αρωματικά χαρτομάντηλα.)

Ξέρετε, η κόκκινη λάσπη παραείναι συμβολική... Κι ο συμβολισμός κάποτε ξεφουσκώνει... Δεν είναι για χόρταση, που λέμε... Κάποτε είναι η ώρα για λίγο ρεαλισμό... Λίγο, όχι πολύ... Τόσο όσο... Αλλά να υπάρξει μια σύνδεση με την πραγματικότητα, ρε αδελφέ... Τα νύχια του ιαγουάρου... Ειδάλλως θα γίνουμε κάτι σαν Μπέκετ...

(Βγάζει από την τσέπη του μια δερμάτινη θήκη. Την ανοίγει και βγάζει μέσα τρία ξυραφάκια.)

Κοιτάζτε τι θα κάνω τώρα... Θα βγάλω τρία ξυραφάκια... Τρεις λεπίδες από αυτές που υπάρχουν στο εμπόριο για να τις βάλεις μέσα στο ξυράφι... Αν κάποτε είχατε σκεφτεί ως έφηβοι να αυτοκτονήσετε, με τέτοια ξυραφάκια θα κόβατε τις φλέβες σας... Ορίστε, τα βλέπετε όλοι;

(Τα δείχνει στο κοινό.)

Κοιτάζτε, λοιπόν, τι θα κάνω τώρα... Θα πάρω αυτά τα ξυραφάκια και θα τα μπήξω στις ραφές της δερμάτινης μπάλας...

(Ενώ μιλάει, κάνει τα όσα περιγράφει.)

Πρέπει να το μπήξεις με τέχνη, τόσο όσο... Να μην μπει πιο βαθιά και ξεφουσκώσει την μπάλα... Ένα μπήκε... Νάτο και το δεύτερο... Νάτο και το τρίτο...

(Σηκώνει την μπάλα με τα τρία ξυράφια και την δείχνει στο κοινό.)

Τα βλέπετε όλοι τα ξυράφια; Μοιάζουν με νόχια ιαγουάρου; Ε, με λίγη φαντασία, μοιάζουν... Εσείς στις πίσω σειρές τα βλέπετε; Η παράσταση, ξέρετε, μαγνητοσκοπείται, και το βίντεο θα χρησιμοποιηθεί ως αποδεικτικό υλικό σε περίπτωση μήνυσης... Υπάρχει κάποιος που δεν έχει δει την μπάλα με τα τρία ξυράφια;

(Μικρή παύση καθώς κοιτάζει διερευνητικά προς το κοινό.)

Νομίζω πως την έχετε δει όλοι – και την μπάλα και τα ξυράφια... Μήπως κανένας έχει διαπιστώσει πως ο διπλανός του κοιμάται και δεν μας έχει ακούσει; Δεν βλέπω κανέναν να κοιμάται.. Είναι λογικό, εμείς εδώ δεν είμαστε Μπέκετ...

(Καθώς στήνει αργά και προσεκτικά την μπάλα μπροστά του.)

Σε κάθε περίπτωση, έχετε όλοι προειδοποιηθεί σαφώς...

(Κάνει ένα βήμα πίσω, σαν να θέλει να πάρει φόρα ώστε να ρίξει την μπάλα απέναντι στο κοινό. Σταματάει, σαν κάτι να σκέφτηκε.)

Θέλω να σας πω κάτι... Να είμαι καθαρός απέναντί σας... Εγώ διαφωνώ με τα ξυράφια... Διαφωνούσα από την πρώτη στιγμή – και εξακολουθώ να διαφωνώ... Άλλο η μπάλα στα μούτρα, άλλο οι λάσπες... Η λάσπη είναι ένας δραστικός συμβολισμός... Σου θυμίζει το αίμα αλλά δεν είναι αίμα... Με τα ξυράφια το πράγμα χοντραίνει... Καταλαβαίνω πως το κείμενο πάει να κάνει έναν ακόμη συμβολισμό: θέλει με τα ξυράφια να παραπέμψει στα νύχια των ιαγουάρων που βγάζουν τους βολβούς των ματιών... Αλλά... Αλλά εδώ μιλάμε για κάτι που κόβει την σάρκα... Αν σε πάρει άγαρμπα μπορεί να σου κόψει φιλέτο από το μάγουλο... Εντάξει, δεν σε σκοτώνει – κι ούτε μπορεί να σου βγάλει τα μάτια, άμα φυλαχτείς σωστά... Αλλά μπορεί να σου κάνει μεγάλη ζημιά να σου κόψει κομμάτι... Άσε που μπορείς να κολλήσεις και κανένα AIDS έτσι όπως θα πεταχτούν τα αίματα του ενός στον άλλον...

(Μικρή παύση. Όταν ο Φ συνεχίζει, παίρνει αργά τα βήματα της φόρας.)

Αλλά, όπως ξέρετε, δεσμεύομαι από το κείμενο... Εγώ είμαι ένας ηθοποιός... Η δουλειά μου είναι να ερμηνεύω το κείμενο... Δεν είναι να το διορθώνω... Το κείμενο ξέρει περισσότερο από τον ηθοποιό... Είναι σοφό, το έχω πει πολλές φορές, έχω γίνει μονότονος... Και η παραγωγή που με πληρώνει για όλο αυτό είναι ακόμη σοφότερη... Με διαβεβαίωσε πως όλα αυτά που γίνονται εδώ είναι διπλοτσεκαρισμένα στο νομικό τους μέρος... Πως έχετε ειδοποιηθεί σαφώς για την πιθανότητα κινδύνου, άρα εγώ δεν κινδυνεύω από μηνύσεις και αγωγές...

(Μικρή παύση, πάντοτε με έντονο βλέμμα.)

Να φανταστείτε εδώ, σε αυτό ακριβώς το σημείο, το κείμενο προβλέπει μερικοί από εσάς να φεύγετε από την αίθουσα... Κι εγώ να σας λέω: “Άντε στο καλό – κι άλλη φορά να πηγαίνετε στον Μπέκετ... Εκεί θα κοιμηθείτε με την ησυχία σας... Γιατί όπως βλέπετε, εδώ είναι όλοι στην τσίτα – και δεν κοιμάται κανένας... Επίσης εδώ δεν υποφέρουν μονάχα οι άλλοι... Εδώ υποφέρουν όλοι... Ουστ, κοπρόσκυλα...”

(Απολογητικά.)

Δεν τα λέω εγώ αυτά... Το κείμενο τα γράφει και με υποχρεώνει να τα πω...

(Ξεροβήχει για να καθαρίσει τον λαιμό του.)

Και νομίζω πως ίσως τώρα να καταλαβαίνετε την προηγούμενη υπερβολή σας... Σας πείραζε η λάσπη... Τώρα, μπροστά στην μπάλα με τα ξυράφια η λάσπη σας φαίνεται μια χαρά... Σας το είχα πει πως θα την νοσταλγήσετε την λάσπη... Βάζεις τα ρούχα

στο πλυντήριο, κάνεις ένα μπάνιο και τέλος... Ενώ τώρα το πράγμα γίνεται σύνθετο...

(Σαν να το βλέπει ένα νεύμα από το Ηλεκτρολογείο.)

Λοιπόν, μου κάνουν νόημα να τελειώνω... Πάντοτε εγώ προσπαθώ να το καθυστερήσω και πάντοτε μου κάνουν νόημα να τελειώνω... Θέλω, όσοι έχετε μείνει, να προσέξετε πολύ τις οδηγίες που θα σας δώσω... Βάζουμε το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατα, και σταυρώνουμε μπροστά τα χέρια σε σχήμα Χι, αφού προηγουμένως τα έχουμε τυλίξει με το εξώρουχό μας ή με ένα πανί... Και όσο μπορούμε καλυπτόμαστε από την καρέκλα του μπροστινού μας... Και τα μάτια σας να προσέχετε... Ιδίως τα μάτια σας – από τα νύχια του ιαγουάρου... Σε τέτοιες ώρες δεν χρειάζεται καμία λεβεντιά... Και να ελπίζουμε πως δεν μας βρει η μπάλα... Σας παρακαλώ πολύ, τηρείστε τις οδηγίες... Δεν ξέρετε τι έχω δει τα προηγούμενα βράδια... Ιδίως αν πάρει φάλτσα η μπάλα... Έχω δει να βρίσκουν στον απέναντι τοίχο και αφτί και κομμάτι από μάγουλο... Σαν να το φιλετάρισες, όπως φιλετάρισες το κοτόπουλο... Ξέρω, δεν είναι βαθύ σαν Μπέκετ αυτό, αλλά θέλω να το πω: τα ξυράφια κόβουν στ' αλήθεια σαν ξυράφια...

(Παίρνει βαθιά ανάσα.)

Και το χειρότερο είναι πως το κείμενο δίνει σκηνική οδηγία, λίγο πριν το σουτ να σβήσουν τα φώτα... Να αρχίσει το *We are the champions* και να σβήσουν τα φώτα... Έτσι που κανείς να μην ξέρει προς τα πού πάει η μπάλα, να φυλαχτεί... Θα γίνει σιοτάδι και θα περιμένετε την μπάλα με τα ξυράφια σαν πεπρωμένο... Ή σαν ιστορική νομοτέλεια... Είπαμε: οι *champions* κατανοούν την ιστορική νομοτέλεια και σερφάρουν πάνω της... Οι *losers* πνίγονται μέσα της... Εξάλλου...

(Σταματάει για μια στιγμή.)

Εξάλλου ο Φιβοφι δεν υπήρξε ποτέ... Υπάρχουμε εμείς και τα παιδιά μας...

*(Από τα μεγάφωνα αρχίζει το *We are the champions* για μια ακόμη φορά – την τελευταία για την βραδιά.)*

*I've paid my dues
Time after time.
I've done my sentence
But committed no crime.
And bad mistakes –
I've made a few.*

*I've had my share of sand kicked in my face
But I've come through.*

Ο Φ επαναλαμβάνει την τελευταία φράση του όλο και πιο δυνατά – ώσπου ουρλιάζει σαν δαιμονισμένος.)

Υπάρχουμε εμείς και τα παιδιά μας... Υπάρχουμε εμείς και τα παιδιά μας... ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ... ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ...

(Στο σημείο όπου το τραγούδι λέει το πρώτο “And I need just go on and on, and on, and on” ο Φ πάει το σώμα του προς τα πίσω σαν να ετοιμάζεται να ξεκινήσει για να σουτάρει την μπάλα. Εκείνη τη στιγμή όλα τα φώτα του θεάτρου κλείνουν. Οι θεατές ουρλιάζουν.

Ενώ αρχίζει το ρεφρέν ο Φ ουρλιάζει σαν δαιμονισμένος. Με δυσκολία οι θεατές καταλαβαίνουν τι λέει.)

*ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ... ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ...
ΓΚΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΛ...*

(Μαζί τα ουρλιαχτά του Φ μέσα στο σκοτάδι, ακούγονται ουρλιαχτά, γδούποι του κλωτσήματος μιας μπάλας – και το ρεφρέν του τραγουδιού.

*We are the champions, my friends,
And we'll keep on fighting 'til the end.
We are the champions.
We are the champions.
No time for losers
'Cause we are the champions of the world.*

...

Το τραγούδι συνεχίζεται – το έργο ωστόσο έχει τελειώσει.)